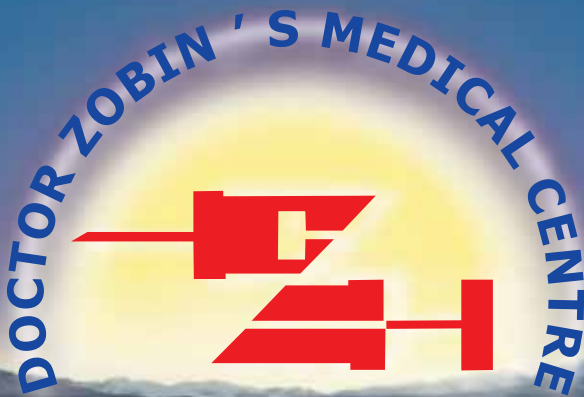

Η ΖΩΗ

είναι μπροστά μας!

DRUG ADDICTION

Ποτέ δεν θα ξεχάσω, πως βγήκα τότε από την κλινική, τρεκλίζοντας, χωρίς να μπορώ να καταλαβαίνω ακόμη τι έγινε, αλλά ήδη αναστημένος. Μια παράξενη αίσθηση ελευθερίας με περιέλουζε – λες και μου βγάλανε το σάπιο μου δόντι που μου πονούσε και με νευρίαζε. Η νύκτα γύρω μας ήταν κατανυκτική, οι νιφάδες, τα αστέρια και τα φώτα εκεί μακριά, φώτιζαν έναν κόσμο πραγματικό, στον οποίο εγώ επέστρεψα, σαν τον άσωτο γιο, μετά από ατέλειωτα ταξίδια σε ψεύτικες - ωραία πόλεις. Βλέποντας όλα αυτά, τινάζοντας τα χέρια είπα στον εαυτό μου, κάτι σαν αυτό που είπε ο ήρωας στο έργο του Γιούκιν Μαξίμ που έβαλε φωτιά στον ναό.

« Η Ζωή είναι μπροστά μου».

«Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ!»

**ΙΑΤΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡ ΖΟΜΠΙΝ**

**Μαυροβούνιο, Κότορ
+7(925) 070 60 65 (viber possible)
+ 382 69 488 709 (viber possible)
doctor.zobin@gmail.com
www.zobin.ru**

1. **ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙ ΧΡΗΣΗ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ. σελ. 5**
ΔΩΚΤΟΡ Μ.Λ. ΖΟΜΠΙΝ
1. **Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΡΚΟΜΑΝΕΙΣ. . σελ.12**
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ESPRESSO» ΑΘΗΝΑ
2. **Ο ΜΥΣΤΗΡΙΟΣ ΔΟΚΤΟΡ ΖΟΜΠΙΝ σελ. 14**
ΜΠΕΝΤΖΙΑΜΙΝ ΜΠΙΤΕΡ
3. **ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΜΕΣΑ
ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ σελ. 17**
ΛΙΛΙΑΝ ΝΕΖΟΒΑΝΟΒΙΤΣ
4. **ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΠΡΩΪ. σελ. 19**
ΣΟΜΟΣ ΑΓΚΝΕΣ
5. **Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΝΕΣΗ σελ. 22**
ΜΗΧΑΕΛ ΜΕΡΤΣ
6. **ΗΡΩΙΝΗ σελ. 23**
ΝΙΝΑ ΧΕΡΜΑΝΝ
7. **ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΙΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΑ ΖΟΜΠΙΝ
ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΞΑΦΑΝΗΣΤΗΚΑΝ σελ. 30**
ΝΙΝΑ ΧΕΡΜΑΝΝ
8. **ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ σελ. 33**
ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΜΠΕΣ
9. **Ο ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΑΜΠΟΥΟΥ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΤΗΣ ΕΔΩ ΚΑΙ
ΔΕΚΑ ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ. σελ. 40**
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ ΣΤΟΥΦ
10. **ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΛΑΘΗ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ σελ. 46**

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙ ΧΡΗΣΗ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Πληροφορίες για τους γονείς

ΔΩΚΤΟΡ Μ.Λ. ΖΟΜΠΙΝ

Εάν μάθατε ότι το παιδί σας (έφηβος ή μεγάλος) κάνει χρήση ναρκωτικών. η πρώτη αντίδρασή σας — είναι να σοκαρισθείτε. Μετά έρχεται το πρώτο ερώτημα. Τι πρέπει να κάνω; Πού να απευθυνθώ για βοήθεια; Οι πρώτες σας αντιδράσεις είναι ένας μεγάλος θυμός που σας διακατέχει: μα πως τόλμησε να το κάνει αυτό; και το αίσθημα της ενοχής; εγώ φταίω μου ξέφυγε, έπρεπε να ήμουν πιο προσεκτική μαζί του. Με μια τέτοια πλημμυρίδα αντικρουόμενων συναισθημάτων, και σε μία κατάσταση συναισθηματικής έξαρσης, η προσπάθειά σας να αναγκάσετε το παιδί σας να παραδεχθεί το γεγονός, ότι πράγματι κάνει χρήση καθώς και η απαίτησή σας να σταματήσει αμέσως είναι μια κακή αρχή .

Πρώτον, προσπαθήστε να ηρεμήσετε και μην κάνετε άμεσα καμία ενέργεια. Οι ανησυχίες σας είναι φυσιολογικές. Από τώρα και στο εξής το κυριότερο για σας είναι να είστε ψυχραιμοί. Η προετοιμασία για ουσιαστικές και στοχευόμενες ενέρ-

γειες που σκοπό θα έχουν να βοηθήσετε το παιδί σας μπορεί να διαρκέσουν αρκετές ημέρες. Κατ'αρχήν πρέπει εσείς οι ίδιοι να οπλιστείτε με γενικές γνώσεις επί του θέματος, ούτως ώστε να κατανοήσετε το πρόβλημα που έχετε να αντιμετωπίζετε.

Το πιο διαδεδομένο παράνομο ναρκωτικό είναι μια ουσία φυτικής προέλευσης — η κάνναβη (μαριχουάνα, χασίς, μαριχουάνα, μαύρο, κ.λπ.), το οποίο εξάγεται από την «ινδική» κάνναβη και ως συνήθως καπνίζεται. Ο κίνδυνος εξάρτησης από την μαριχουάνα είναι συγκρίσιμος με την εξάρτηση από το οινόπνευμα. Η υπερβολική του δόση δεν προκαλεί μοιραίο θάνατο και δεν χρησιμοποιείται ως εναίσιμο.

Το γεγονός και μόνον ότι το παιδί σας κάνει χρήση ναρκωτικών είναι επαρκής λόγος για σοβαρή ανησυχία. Ωστόσο, οι επικίνδυνες συνέπειες για την υγεία σε περίπτωση περιστασιακής χρήσης μαριχουάνας και τακτικής ενδοφλέβιας χρήσης ηρωίνης διαφέρουν. Φυσικά, και στην μία

περίπτωση και στην άλλη έχουμε να κάνουμε με την παράβαση του νόμου και με τον γνωστό κίνδυνο της υγείας. Ωστόσο, το σύγχρονα επιστημονικά δεδομένα αναγνωρίζουν ότι η βλάβη και ο κίνδυνος των ναρκωτικών εξαρτάται από το τι είδους ναρκωτικού χρησιμοποιεί το παιδί.

Η λιγότερο διαδεδομένη, αλλά και η πιο επιβλαβής, είναι η χρήση μεταμφεταμινών, και τα συνθετικά ναρκωτικά, που ανήκουν στην ομάδα των ψυχοδιεγερτών. Ο κίνδυνος από τη χρήση τους οφείλεται στην τοξική επίδραση του φαρμάκου, όταν δε γίνονται εναίσιμα υπάρχει κίνδυνος μόλυνσης HIV και ηπατίτιδας.

Τα οπιοειδή ναρκωτικά — η ηρωίνη, η ισομορφίνη, τα υποκατάστατα του οποίου, η μεθοδόνη και άλλα, είναι τα πιο επικίνδυνα από άποψη εξάρτησης, και ενέχουν τον κίνδυνο να πεθάνεις από υπερβολική δόση και να μολυνθείς με HIV εάν η χρήση τους γίνεται εναίσιμα. Ο εθισμός στα οπιοειδή είναι εκείνος που έχει συνέπειες καταστροφικές και τρομακτικές όχι μόνον για τον ίδιο τον ασθενή αλλά και για την κοινωνία στην οποία ζει.

Είναι πραγματικότητα ότι οι περισσότεροι από τους χρήστες δεν αποφεύγουν στις υπηρεσίες της υγείας και της κοινωνικής μέριμνας, λόγω της ιδιαιτερότητας που έχει η ασθένεια (η ανικανότητα του να εκτιμά καταστάσεις σε συνδυασμό με την αίσθηση του εντόνου εθισμού στο ναρκωτικό), και εν μέρει λόγω των φόβων του στιγματισμού (εγγραφή στα μητρώα ναρκομανών με αναπόφευκτες συ-

νέπειες στα δικαιώματά τους), αλλά και λόγω των επαναλαμβανόμενων ανεπιτυχών θεραπειών που έχουν κάνει προηγουμένως.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα η τοξικομανία θεωρείτο σαν εκδήλωση μιας ελαττωματικής προσωπικότητας: αδύναμος χαρακτήρας με ανευθυνότητα και άλλες ατέλειες της ανθρώπινης φύσης. Σήμερα, ωστόσο, έχει αποδειχθεί ότι η εξάρτηση από οπιοειδή, ανεξάρτητα από τους λόγους της αρχικής της χρήσης, βασίζετε σε βιολογικούς μηχανισμούς που καθορίζουν έναν εντελώς άλλο χαρακτήρα δραστηριότητας των βασικότερων δομών του εγκεφάλου. Οι συναισθηματικές διαταραχές και οι διαταραχές της συμπεριφοράς του ατόμου που είναι εξαρτημένο από τα ναρκωτικά εξηγούνται λόγω της νέας προκύπτουσας νευροκατάστασης στον εγκέφαλο. Αυτό το γεγονός μας επιτρέπει να θεωρήσουμε τον εθισμό ως χρόνια, υποτροπιάζουσα ασθένεια, η οποία κατά ένα μεγάλο βαθμό ορίζεται από εξωτερικούς (κοινωνικούς) παράγοντες και από τον προσωπικό χαρακτήρα του ατόμου.

Η ασθένεια εκδηλώνεται με μια σειρά από συμπτώματα που μπορούν να ανταποκριθούν σε θεραπεία. Αν και μερικοί ασθενείς με εξάρτηση από οπιοειδή (10 έως 40%), σταματούν την χρήση, η πλειοψηφία την συνεχίζει. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η θεραπεία, συμπεριλαμβανομένης και της αποκατάστασης, είναι μόνο ένας παράγοντας απεξάρτησης. Μία άλλη πολύ σημαντική συμβάλλουσα αποτελεσματικότητας είναι ο σκοπός που

βάζει ο ίδιος ο ασθενής στον εαυτό του, ο χαρακτήρας των γύρων του η υποστήριξη που έχει από τους δικούς του την οικογένειά του και η απασχόληση.

Τώρα που οι γνώσεις σας περι καταχρησης ναρκωτικών και θεραπείας έχουν εμπλουτισθεί, και είστε εις θέση πλέον να ελέγξετε τα συναισθήματά σας, μπορείτε να αρχίσετε την συζήτηση του προβλήματος με το παιδί σας.

Η συνομιλία θα πρέπει να γίνεται με τρόπο ήρεμο και χαλαρά. Με σαφήνεια και τάξη εξηγήστε στο παιδί τους λόγους και τους προβληματισμούς σας, αποφεύγοντας τις άμεσες κριτικές και κατηγορίες. Προσπαθήστε να τονίσετε ότι δεν αποδέχεστε, ούτε τον ίδιο το παιδί, ούτε την συμπεριφορά του που έχει να κάνει με τη χρήση ναρκωτικών. Χωρίς να το πιέσετε και δίχως απαιτητικότητα προσπαθήστε να κρατήσετε ανοικτή την επικοινωνία μαζί του. Να είστε έτοιμοι ότι θα συναντήσετε αντίσταση, ισχυρισμούς ότι, κάνετε λάθος, ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, ότι τον προσβάλλετε με την δυσπιστία σας. Η επιδεικτική άρνηση και η έκφραση του θυμού είναι ως συνήθως η τυπική πρώτη αντίδραση στην προσπάθεια παρέμβασης του γονέα. Προσπαθήστε να δώσετε στο παιδί σας να καταλάβει, ότι πρόθεσή σας δεν είναι η εκδίκηση σας απέναντί του, αλλά ότι απειλείται σοβαρά το μέλλον του και η ευημερία της οικογένειάς σας.

Οι χρήστες έρχονται αντιμέτωποι με μια «κουφή» άμυνα. Προσπαθήστε να

αποφύγετε την ανοιχτή σύγκρουση μαζί του, μην απειλείται, μην απαιτείται και μην του βάζετε απαγορεύσεις, διότι το αποτέλεσμα σε τέτοιες περιπτώσεις, μπορεί να είναι ακριβώς το αντίθετο. Μην επιχειρήσετε να επιλύσετε όλα τα σχετικά ζητήματα με την πρώτη προσπάθεια. Μην δείχνετε την απογοήτευσή σας, δώστε χρόνο στο παιδί σας να σκεφτεί την κατάσταση στην οποία έχει βρεθεί. Είναι σημαντικό να διατηρήσετε την επαφή μαζί του για περαιτέρω δράση. Δώστε του να καταλάβει ότι αυτή η θέση σας, σε καμία περίπτωση δεν θα αλλάξει, και ότι το παιδί πάντα μπορεί να υπολογίζει στη βοήθειά σας για την επίλυση αυτού του προβλήματος.

Προσπαθήστε να ελέγχεται τον εαυτό σας. Συχνά η αίσθηση της δική σας ενοχής για το ότι το παιδί σας κάνει χρήση είναι αβάσιμη και έχει ως αποτέλεσμα να μην μπορείτε να ελέγχεται τον εαυτό σας. Οι τύψεις σας θα σας αποδυναμώνουν και δεν θα έχετε τις δυνάμεις που χρειάζονται για να αγωνιστείτε για την ζωή και την υγεία του παιδιού σας. Η θέση όλων των μελών της οικογένειας θα πρέπει να είναι ίδια, να υπάρχει μεθοδικότητα. Οι διαφορές των μελών της οικογένειας δεν οδηγούν σε λύσεις, πράγμα που το παιδί το εκμεταλλεύεται και σε τελική ανάλυση γίνεστε αντικείμενο χειραγώγησης.

Υπάρχουν πολλά τυπικά λάθη που γίνονται από τους γονείς σε μια προσπάθεια να βοηθήσουν τα παιδιά τους να σταματήσουν την χρήση.

1. Προσπάθεια να κρύψει τα πρόβλημα του από την οικογένεια.

Η λανθασμένη γνώμη, ότι είναι ντροπή να υπάρχει στην οικογένεια μέλος που είναι χρήστης, οδηγεί στο να σας εκμεταλλεύεται. Ο στόχος σας δεν πρέπει να είναι το πως θα σώσετε το όνομά σας αλλά το πως να προσφέρετε κατά το μέγιστο δυνατόν βοήθεια στο παιδί σας χωρίς να του δώσετε την δυνατότητα να σας κοροϊδεύει και να σας παίρνει λεφτά για να συνεχίζει την χρήση. Οι δικές σας δυνάμεις μπορεί να εξαντληθούν, για αυτό θα πρέπει να ενημερώσετε τους συγγενείς και τους κοντινούς σας φίλους για το πρόβλημα. Ζητήστε βοήθεια από επαγγελματίες. Μην ξεχνάτε, ότι αγωνίζεσθε όχι με το παιδί σας, αλλά με την ασθένειά του, αν και ο διαχωρισμός μεταξύ των δύο είναι δύσκολο να κατανοηθεί. Αναγνωρίζοντας το δικαίωμα του παιδιού για αυτονομία και του απόρρητου μην συμφωνείτε να γίνετε συμπαικτής μυστικής συνομωσίας. Η απόκρυψη του γεγονότος από το κοινό, βοηθά την ασθένεια να δημιουργήσει ευνοϊκές συνθήκες για την ανάπτυξή της.

2. Τι γίνεται στην περίπτωση που εσείς παίρνετε την ευθύνη για το γεγονός που το παιδί σας άρχισε την χρήση ναρκωτικών

Μην προσπαθήσετε να αναλάβετε την ευθύνη για τη συμπεριφορά ενός ενήλικα, ακόμα κι αν αυτός είναι το παιδί σας. Από την αρχή, θα πρέπει να αρνηθείτε να παίξετε τον ρόλο του σωτήρα και του

ελεγκτή. Αυτή η θέση δεν υπάγεται ούτε καν στα όρια της μέσης σκληρότητας. Ο καθένας πρέπει να αναλάβει τις δικές του ευθύνες. Μεταξύ άλλων, όποιος ελέγχει, αυτός φέρει και την ευθύνη της κατάστασης. Το παιδί σας είναι αναγκασμένο μόνο του να σωθεί. Από σας χρειάζεται μόνο την κατά μέγιστο εποικοδομητική βοήθεια. Αυτό σημαίνει ότι δεν κάνετε εσείς αυτό που πρέπει να κάνει ο ίδιος, αλλά υποστηρίζετε σθεναρά οποιαδήποτε προσπάθειά του προς αυτή την κατεύθυνση. Προσπάθεια δεν σημαίνει οι υποσχέσεις του και μόνον αλλά οι πράξεις του. Σε καμία των περιπτώσεων, το παιδί δεν θα πρέπει να περιμένει από σας να πάρει έστω και τα ελάχιστα χρήματα. Εξηγήστε του ότι αυτό δεν είναι μια μορφή τιμωρίας, αλλά η άρνηση σας να χρηματοδοτείτε την εξάρτησή του από τα ναρκωτικά. Και μην το αμφισβητείτε, τα χρήματα που τυχών του δώσετε θα δαπανηθούν ακριβώς για αυτόν τον σκοπό. Να μην υποκύψετε στα οποιαδήποτε τεχνάσματά του, στα ξεσπάσματα και τους εκβιασμούς. Έστω και μια φορά αν υποβιβαστείτε, η πίεση θα ενταθεί. Περιπτώ να ειπωθεί ότι η δοκιμασία για σας είναι πολύ μεγάλη. Αλλά μόνον η δική σας σκληρή και αμετάκλητη θέση θα αποκλείσει την ατελείωτη χειραγώγηση.

3. Πεποίθηση για το ότι, η ανεύθυνη και καταχρηστική συμπεριφορά που συνδέονται με τη χρήση ναρκωτικών, πρέπει να τιμωρούνται

Πιστέψτε ότι το παιδί σας δεν είχε σκοπό να γίνει ναρκομανής και να σας τυραννήσει

τόσο πολύ. Αυτό που συνέβη είναι αποτέλεσμα της περιέργειάς του, της αλαζονείας του, ή αδυναμία του να αντισταθεί στις αρνητικές επιρροές του περιβάλλοντος. Δεν έχει νόημα τώρα να του υπενθυμίζεται το τι έκανε και να δημιουργείται φασαρίες υποβάλλοντας του σε άμεση υποταγή. Μην τον προσβάλετε και μην τον φοβερίζετε ότι θα τον διώξετε από το σπίτι. Ο καθένας μας έχει δικαίωμα να ζει κάπου, και εξάλλου στην ουσία εσείς δεν έχετε πραγματικό σκοπό να εγκαταλείψετε το παιδί σας. Μην ξεχνάτε, η εξάρτηση από ναρκωτικά είναι μια ασθένεια — απλά η ασθένεια αυτή δεν έχει καθόλου ελκυστικό κοινωνικό πρόσωπο. Η θέση σας πρέπει να είναι πολύ σαφής και κάθετη. Σε καμία των περιπτώσεων δεν θα γίνετε συμμετοχοί στο παιχνίδι αυτό με το να τον υποστηρίζετε οικονομικά. Την ίδια στιγμή να είστε έτοιμοι να κάνετε τα αδύνατα δυνατά ώστε να βοηθήσετε το παιδί σας να σταματήσει την χρήση.

4. Πιστέψτε ότι η χρήση ναρκωτικών θα σταματήσει, αν συμφωνήσετε με την εφαρμογή ορισμένων όρων

Ως συνήθως απαιτούν ταυτόχρονα και ανεξαρτησία και χρήματα. Υποδείξτε τους ότι αυτά τα δύο δεν συμβιβάζονται. Ανεξαρτησία ατομική σημαίνει οικονομική ανεξαρτησία, και αντιστρόφως. Πάρτε σκληρή θέση πάνω σ'αυτό, ότι είστε έτοιμοι να διαθέσετε χρήματα για τη θεραπεία, αλλά όχι την συνέχεια της ασθένειας. Γνωρίζοντας τι θέλατε να ακούσετε, θα σας δοθούν υποσχέσεις. Θυμηθείτε, πρέπει να λαμβάνετε υπόψη σας μόνο τις πράξεις του. Μόνον

όταν δείτε συνεχείς και το κυριότερο αποτελεσματικές προσπάθειες, επιτρέπετε να γίνει συζήτηση για την δυνατότητα κάποιας επιβράβευσης του. Μην επιτρέπετε στον εαυτό σας να παίρνει μέρος σε κουραστικές συζητήσεις που σκοπό έχουν την αποσπαση χρημάτων με διάφορες δικαιολογίες.

Να είστε έτοιμοι να ακούσετε κατηγορίες για έλλειψη κατανόησης και άψυχη δυσπιστία. Δάκρυα, θρήνοι, φοβέρες, όλα αυτά είναι συνηθισμένες μέθοδοι επίδρασης προς τους γονείς. Πρέπει να ξέρετε, ότι η ίδια η ασθένεια παίρνοντας την μορφή του παιδιού σας προσπαθεί να σας υποτάξει. Είναι η ασθένεια του παιδιού σας που στα κρυφά μπήκε στο σπίτι σας και προσπαθεί να κτυπήσει τα πιο ευάλωτα συναισθήματά σας, δηλαδή την γονική αγάπη. Θα πρέπει να υπομείνετε αυτή την δοκιμασία. Ανεξάρτητα από τις καταστάσεις, συμπεριφερθείτε καθώς πρέπει. Αποφύγετε τις ηθικολογίες, τις συζητήσεις για το πόσο πολύ υποφέρετε εξ'αίτιας του. Δεν βοηθάνε όλα αυτά για να αλλάξει η συμπεριφορά του. Μην χάνετε χρόνο και δυνάμεις. Το μοναδικό που μπορεί να σας βοηθήσει από αυτόν τον εφιάλτη και την ατέλειωτη κοροϊδία είναι ένα σκληρό «ΟΧΙ».

5. Ετοιμότητα να υποτάξετε ολοκληρωτικά τη ζωή σας και την ζωή των άλλων μελών της οικογένειας στην πεισματική άρνηση του παιδιού σας να εγκαταλείψει τα ναρκωτικά

Αυτό το εξαιρετικά σύνθηρες σενάριο ονομάζεται συνεξάρτηση. Φυσικά δεν μπορείτε

να μένετε αδιάφορη και να βλέπετε πως το παιδί σας καταστρέφει την ζωή του. Κοιτάξτε όμως με τι επιδεξιότητα χρησιμοποιεί τα συναισθήματά σας για να επιτύχει τους σκοπούς του. Η προσοχή σας ολοκληρωτικά μεταφέρεται στις ανάγκες του, το κλίμα στο σπίτι ορίζεται από την κατάσταση του και την διάθεσή του. Έχετε την τάση μάλλον να κατηγορήσετε τους άλλους και να τους χαρακτηρίσετε σκληρούς απέναντί του. Αντί η οικογένεια να ενωθεί διαλύει. Αυτό πάντα συμβαίνει όταν εσείς δεν μπορείτε να ξεχωρίσετε το όριο της δική σας υπευθυνότητας από την υπευθυνότητα του μέλους της οικογένειας που είναι εξαρτημένο. Η προθυμία σας να βιώσετε τα προβλήματα του ναρκωμανή παιδιού σας θα επιδεινώνει την κατάσταση. Μην προσπαθήσετε να διευκολύνετε τις πιθανές προκύπτουσες κοινωνικές και νομικές συνέπειες εξ'ατίας της χρήσης ναρκωτικών. Μην στερείται από τον ενήλικα το δικαίωμα της υπευθυνότητας για την επιλογή του. Διαφορετικά, η ευθύνη θα πέσει επάνω σας. Αφήστε τον να καταλάβει ότι δεν είναι διωγμένος, ότι κανένας δεν τον απαρνιέται και ότι είναι και αυτός ένα τέτοιο υπεύθυνο μέλος της οικογένειας, όπως όλοι οι άλλοι. Καθώς επίσης όταν δεν υπάρχει πρόθεση από κανέναν να αλλάξουν τη ζωή τους για χάρη της τοξικομανίας του.

6. Είναι βέβαιο ότι , υπάρχει γενικός τρόπος απαλλαγής από την εξάρτηση η οποία έχει την ιδιότητα να αλλάζει την συμπεριφορά του ατόμου

Μην αναζητάτε θεραπείες που κάνουν θαύματα. Ψάξτε επαγγελματίες που είναι

σε θέση να σας εξηγήσουν την ουσία των σημερινών προσεγγίσεων στη θεραπεία, επιλέξτε τον καλύτερο για αυτή την περίπτωση και φέρτε το παιδί σας να συνεργαστούν. Ένας από τους κύριους στόχους των προσπαθειών σας για την αποτελεσματική βοήθεια στο παιδί σας στην καταπολέμηση κατά του εθισμού, είναι να ζητήσετε ιατρική βοήθεια. Επίσκεψη σε ειδικό γιατρό για τον ασθενή τοξικομανή είναι συχνά μια δύσκολη απόφαση για τον ίδιο. Στηρίξτε τον σ'αυτό. Αποφύγετε αυτούς που σας υπόσχονται καλό αποτέλεσμα, πριν γνωρίσουν τον ασθενή. Οι έμπειροι επαγγελματίες επιφυλάσσονται να κάνουν μακροπρόθεσμες προβλέψεις. Είναι πολλοί οι εξωγενείς παράγοντες που μπορούν να επηρεάσουν τη διαδικασία της ανάρρωσης. Εάν το παιδί σας είναι της γνώμης ότι δεν χρειάζεται θεραπεία, ας συμβιβασθεί τουλάχιστον για μια πρώτη συζήτηση με τον γιατρό. Μην περιφρονήσετε τη βοήθεια ενός επαγγελματία για να εκτιμήσει την κατάσταση και να επιλέξει την περαιτέρω τακτική. Η εμπειρία της ζωής σας και η διαίσθηση σας θα σας βοηθήσουν να εμπιστευθείτε η όχι τον συγκεκριμένο γιατρό. Αν αντί για μια ανοικτή, καλοπροαίρετη και ενημερωτική συζήτηση των προβλημάτων που αντιμετωπίζετε, αντιμετωπισθείτε με τυπικότητα με συζητήσεις περί ηθικολογίας, αν δεν αισθάνεστε άνετα στην κουβέντα που θα έχετε με τον γιατρό, τότε ψάξτε για άλλον συνάδελφό του. Η απεξάρτηση είναι μια μακρόχρονη διαδικασία με πολλά φανερά και μη εμπόδια. Οι υποτροπιάσεις σ'αυτήν την πορεία δεν πρέπει να είναι λόγος για να απελπι-

στούμε, αλλά αναγκαιότητα για μια ακόμη μη προσπάθεια θεραπείας.

Οι υπάρχουσες στην Ρωσία θεραπείες, έχουν κύριο και μοναδικό σκοπό, να σταματήσει ο ασθενής να κάνει χρήση οποιασδήποτε ψυχοτικοενεργούς ουσίας. Εσείς με την σειρά σας θα πρέπει σε γενικές γραμμές τουλάχιστον να ξέρετε με ποιο τρόπο αυτό μπορεί να γίνει.

Το πρώτο βήμα για τη θεραπεία της απεξάρτησης από τα οπιοειδή είναι η αποτοξίνωση. Το περιεχόμενο αυτής της φάσης είναι η παροχή ιατρικών παρεμβάσεων που παρέχουν στον ασθενή για να τον βοηθήσουν στην αντιμετώπιση του συνδρόμου της στέρησης. Το σύνδρομο στέρησης, είναι μια υποκειμενική επώδυνη κατάσταση για τον ασθενή που τα εξωτερικά της χαρακτηριστικά θυμίζουν κατάσταση γρίπης, αλλά χωρίς πυρετό. Το μέγεθος της στέρησης εξαρτάται από τη διάρκεια, και κυρίως από την συχνότητα και τις ποσότητες χρήσης στο παρελθόν. Το σύνδρομο διαρκεί λιγότερο από μία εβδομάδα και συνήθως περιορίζεται σε 3-4 ημέρες, αν και οι διαταραχές ύπνου και διάθεσης μπορεί να διαρκέσουν για αρκετές εβδομάδες. Συχνά, οι ασθενείς είναι σε θέση «να την βγάλουν με στεγνά», δηλαδή, να μην χρησιμοποιήσουν φάρμακα. Παρά το ότι το στερητικό είναι δύσκολο και ανυπόφορο, εν τούτοις όμως δεν αποτελεί κίνδυνο για την ζωή και την υγεία του ασθενή. Η επιτυχής αποτοξίνωση δεν σημαίνει ότι το πρόβλημα της εξάρτησης από τα ναρκωτικά ξεπεράστηκε και το άτομο έγινε καλά, αποκαταστάθηκε. Ακόμη και στην

περίπτωση της σχετικής σταθεροποίησης της φυσικής και ψυχικής κατάστασης του ασθενούς, και των διαβεβαιώσεων του για αποχή από τα ναρκωτικά στο μέλλον, λιγότερο από το 10% των τοξικομανών είναι σε θέση να απέχουν από την χρήση πάνω από 1 χρόνο.

Το καλύτερο είναι μετά την ολοκλήρωση της αποτοξίνωσης να γίνεται αμέσως η αποκατάσταση. Ο στόχος της αποκατάστασης είναι η επαναφορά της προσωπικότητάς του της θέσης του στην κοινωνία η ομαλοποίηση των σχέσεών του με την οικογένεια και την εργασία του. Υπάρχουν διάφορα προγράμματα αποκατάστασης: επαγγελματικό- ψυχοθεραπευτικού χαρακτήρα, θρησκευτικού χαρακτήρα, 12-βήματα κ.λπ. Οι πολλές προσπάθειες για να εντοπισθεί ποιο είναι το πιο αποτελεσματικό, δεν ξεχώρισαν κανένα. Παρά την ιδεολογική διαφορά των υπάρχουσών προσεγγίσεων, όλων αυτών των προγραμμάτων, η ιδέα που τα συνδέει είναι μία και απλή: το πρόβλημα δεν είναι τα ναρκωτικά αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος.

Τα προγράμματα αποκατάστασης μπορούν να είναι κλειστά. Το πλεονέκτημα αυτής της επιλογής είναι η απομόνωση από το παλιό περιβάλλον και η πλήρωση του ελεύθερου χρόνου χωρίς να εξασφαλίζεται κάποια απασχόληση για τον ασθενή. Η αποτελεσματικότητα αυτών των προγραμμάτων, ωστόσο, δεν πρέπει να υπερεκτιμάται. Η εμπειρία δείχνει ότι αν, μετά την ολοκλήρωση της νοσηλείας σε κλειστό πρόγραμμα ο ασθενής μείνει χωρίς την κατάλληλη υποστήριξη, ξαναπέφτει στα ναρκωτικά και οι εξαιρέσεις είναι λίγες.

Σε περίπτωση που το κοινωνικό περιβάλλον του ασθενή είναι ικανοποιητικό, σε περίπτωση που ο ασθενής έχει δουλειά και υπάρχει δυνατότητα ελαχιστοποίησης των επαφών του με τον κύκλο ανθρώπων που κάνουν χρήση, η προτίμηση πρέπει να δοθεί σε εξωτερικό ιατρεία που ασχολούνται με την αποκατάσταση.

Ένα άλλο αποτελεσματικό μέσο για να κρατήσει τον ασθενή μακριά από τα ναρκωτικά, είναι ο αναστολέας των οπιούχων υποδοχέων η ναλτρεξόνη. Στη ρωσική αγορά, αντιπροσωπεύετε επίσης με φάρμακα λήψης από το στόμα που φέρουν την ονομασία antakson και revia. Επιπλέον, υπάρχει μια ειδική φόρμα για εμφύτευση — prodetokson (αποστειρωμένα δισκία για ένεση κάτω από το δέρμα) και φάρμακο μακράς διάρκειας δράσης για ενδομυϊκή

χρήση — vivitrol. Η ναλτρεξόνη από μόνη της δεν καταστέλλει τον εθισμό, αλλά αποτελεσματικά μπλοκάρει την αναμενόμενη ευχαρίστηση της χρήσης οπιούχων και κατά συνέπεια η χρήση σταματά.

Η συμβουλευτική ψυχοθεραπεία σε συνδυασμό με την κοινωνική στήριξη και τη λήψη ναλτρεξόνης για μεγάλο χρονικό διάστημα, βοηθά τους ασθενείς να κρατηθούν μακριά από την ηρωίνη.

Το κύριο πρόβλημα σε οποιοδήποτε στάδιο της θεραπείας από τα ναρκωτικά είναι το κατά πόσο είναι πρόθυμοι και έτοιμοι οι ίδιοι ασθενείς να συνεργαστούν.

Στο δικό μας Ιατρικό κέντρο χρησιμοποιείται ένα ειδικό επεξεργασμένο πρόγραμμα υψηλής τεχνολογίας κατά της εξάρτησης.

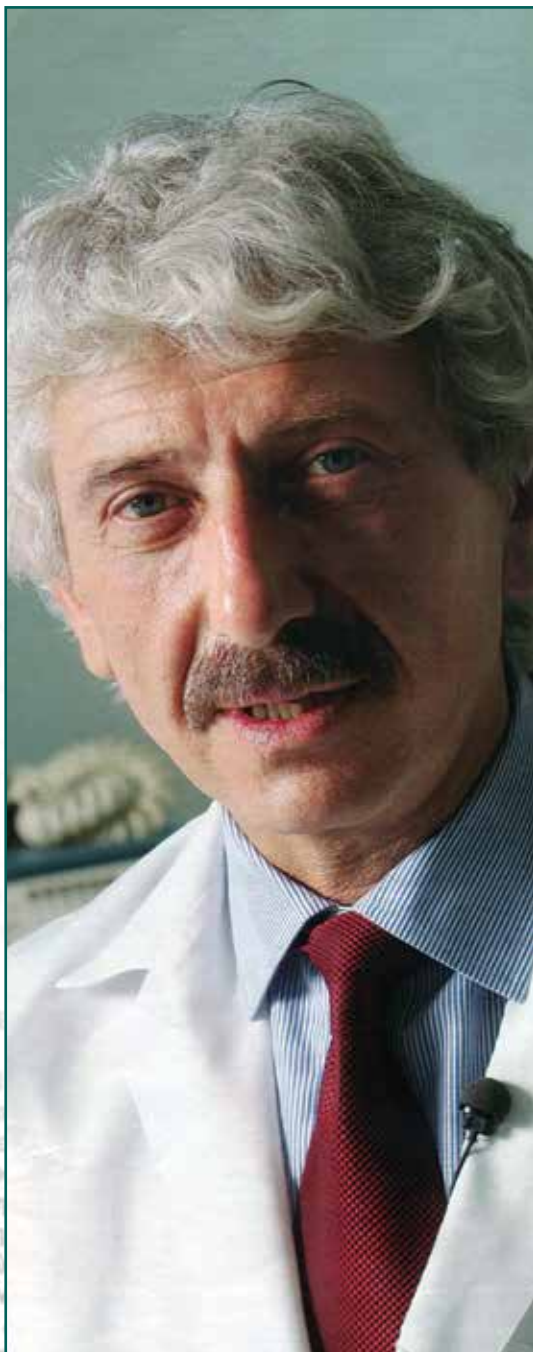

Εφημερίδα «espresso» Αθήνα,
Ελλάδα, Σεπτέμβριος 2008

Στην καρδιά της Ρωσίας, εκατοντάδες άνθρωποι από όλο τον κόσμο, ακόμα και από την Ελλάδα, που προσπαθούν να ξεφύγουν από τα ναρκωτικά, κερδίζουν ξανά τη ζωή χάρη σε έναν ψυχοθεραπευτή και

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΡΚΟΜΑΝΕΙΣ

πρώην γιατρό του Κόκκινου Στρατού, που έχει αναπτύξει μια επαναστατική αλλά αμφιλεγόμενη θεραπεία. Ο Michail Zobin αποβάλλει τον εθισμό από τον εγκέφαλό τους μέσα σε μόλις τριάντα λεπτά και μάλιστα

με μεγάλο ποσοστό επιτυχίας, αφού ξανακυλάει στον εθισμό μόνο ο ένας στους τέσσερις ασθενείς του. Από το 1994 έχει ελευθερώσει από τα δεσμά της εξάρτησης 3.500 ασθενείς από τη Ρωσία και όχι μόνο, ωστόσο η δυτική ιατρική παρακολουθεί την επιτυχία του με σκεπτικισμό.

Όπως γράφει το γερμανικό περιοδικό «Spiegel», χιλιάδες ασθενείς από τη Γερμανία, την Ιταλία, την Ελβετία, την Αυστρία, αλλά και την Ελλάδα έχουν επισκεφθεί τον Zobin, ο οποίος τον Σεπτέμβριο θα ανοίξει τη δεύτερη κλινική του, αυτή τη φορά στο Μαυροβούνιο. Ένας από αυτούς είναι ο 32χρονος David Schumacher, ο οποίος προσπάθησε να ξεφύγει από τα ναρκωτικά 14 φορές χωρίς καμία επιτυχία, γι' αυτό κάποια στιγμή αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει παίρνοντας υπερβολική δόση.

Ο Zobin, που υπηρέτησε στο Ουζμπεκιστάν και στο Αφγανιστάν από το 1979, δέχεται τους ασθενείς του στην ιδιωτική του κλινική στη Μόσχα, στην περιοχή μιας πρώην στρατιωτικής κλινικής, που είναι περιφραγμένη από αγκαθωτό συρματόπλεγμα. Εκεί, άνθρωποι όπως ο David Schumacher αναζητούν την τελευταία τους ελπίδα για να ξεφύγουν από το φλερτ με το θάνατο. Ο David βρέθηκε στην κλινική του Zobin έναν μήνα μετά την απόπειρα. Κατάφερε να συγκεντρώσει τα 4.200 ευρώ που κοστίζει η θεραπεία με τη βοήθεια της γιαγιάς του, ενώ όταν την ξεκίνησε δεν μπορούσε να φανταστεί ότι το βράδυ θα κοιμόταν καλύτερα από ποτέ και πως από την επόμενη μέρα εθισμός 16 ολόκληρων χρόνων θα είχε εξαφανιστεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

Spiegel 34/2008 Γερμανία.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΟΣ ΔΟΚΤΟΡ ΖΟΜΠΙΝ

ΜΠΕΝΤΖΙΑΜΙΝ ΜΠΙΤΕΡ

Η μετάφραση τυπώνεται με συντομεύσεις

Ο θάνατος πάντα μάγευε τον Ντέβιντ Σιουμάχερ, τον έλκυε. Στο αριστερό του χέρι κατοικεί δαίμονας. Αυτό είναι τατουάζ όπου απεικονίζεται μια νεκροκεφαλή, από τα μάτια βγαίνουν σκουληκία.

Εκείνο το μαγιάτικο πρωί ο θάνατος τον περιφρόνησε. Αυτός ο 32-χρονος γεροδεμένος, με σκούρα μαλλιά, οικοδόμος, κάνοντας οκτάρια, βόλταρε στο πάρκο της βάζελ. Στις φλέβες του έρεε το καταραμένο ναρκωτικό. Ήθελε να βάλει τέρμα στην ζωή του και έκανε υπερδόση. Ξάπλωσε στο παγκάκι και έπεσε σε

λήθαργο. Μετά από 16 χρόνια ηρωίνης η προσπάθειά του να αυτοκτονήσει απέτυχε. Κάποια στιγμή τον ανακάλυψε εκεί η φίλη του η Μαρτίνα. Σαν μέσα από βαμβάκι έφθανε η φωνή της στην συνειδησή του. «Το ραντεβού στην Μόσχα έχει ορισθεί».

Εκεί, μακριά, στην ανατολή, ναρκομανείς τύπου Ντέβιντ Σιουμάχερ δεν έχουν καμιά ελπίδα. Στην ρώσικη πρωτεύουσα ψάχνουν την σωτηρία τους, καινούργια ζωή χωρίς ναρκωτικά. και τους φέρνει στην Ρωσία ο απόηχος του ψυχρού πολέ-

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΟΣ ΔΟΚΤΟΡ ΖΟΜΠΙΝ

μου — μια θεραπεία, που έχει προκαλέσει πολλές συζητήσεις. Ο Πρώην στρατιωτικός γιατρός του κόκκινου στρατού έχει ήδη θεραπεύσει περίπου εκατό ασθενείς από την Ελβετία, Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία και Ελλάδα. Σε λίγο ο αριθμός τους θα πολλαπλασιασθεί: τον Σεπτέμβριο ανοίγει η καινούργια, δεύτερη κλινική στο Μαυροβούνι. Για τους απελπισμένους ασθενείς από την Δύση δεν θα χρειάζεται να ταλαιπωρούνται να πάρουν βίζα. Προς το παρών ο Ζόμπιν εργάζεται μόνον στην ιδιωτική κλινική στην Μόσχα.

Ο δόκτωρ Ζόμπιν είναι μετρίου αναστήματος, έχει μουστάκι, ελκυστικό βλέμμα που βλέπει τον ασθενή. Τώρα που πέρασε ένας μήνας μετά την αυτοκτονία, ο Σιουμάχερ κάθεται στο ντιβάνι. «Εδώ και πολύ καιρό δεν είσαι εσύ εκείνος που διαφεντεύει το κεφάλι του», — λέει ο Ζόμπιν στον ασθενή. 14 φορές προσπάθησε ο Σιουμάχερ να βάλει τέρμα στα ναρκωτικά και κάθε φορά είχε αποτυχία. Τον τελευταίο καιρό ξόδευε από 200 ευρώ κάθε μέρα. Μία φορά έσπασε το μηχάνημα της τράπεζας, όταν του αρνήθηκε να του δώσει κι άλλα χρήματα. Το βράδυ στις οικοδομές καθάριζε καλώδια για να πάρει το μέταλλο για πώληση. Οι αγοραστές μετάλλων του έδιναν 5 ευρώ για ένα κιλό.

Ο Ζόμπιν σκοπό έχει να βάλει τέρμα σ' αυτόν του εφιάλτη. Σύμφωνα με τα λόγια του θα σφραγίσει τους άρρωστους υποδοχείς και θα σβήσει την λεγόμενη ναρκωτική μνήμη. «Είναι κάτι παρόμοιο με το σφράγισμα που μπαίνει στο δόντι», —

μας πείθει ο γιατρός. Και ο χρόνος που απαιτείται για την τοποθέτηση δεν ξεπερνάει τον χρόνο στο οδοντιατρείο.

Το τελευταίο, που βλέπει ο Σιουμάχερ σ' αυτόν τον κόσμο είναι ο ανιχνευτήρας καπνού στο ταβάνι. Μισόγυμνος ως την μέση, είναι ξαπλωμένος στο ιατρικό κρεβάτι. Η διαδικασία κρατάει 30 λεπτά και προκαλεί στον Σιουμάχερ αίσθηση που μοιάζει με μια τρελή μαστούρα. Μετά από την διαδικασία καταλυμένος από πολύ σοκ μας διηγείται: «Με απορρόφησε ο πυροσβευτικός ανιχνευτής στο ταβάνι και μετά πετούσα μέσα σε κάτι σωλήνες. Τρέλα. Στον πισινό μου είχα πύραυλο». Ο ναρκομανής τρέμει.

Το βράδυ για πρώτη φορά μετά από πολλές εβδομάδες κοιμάται βαθιά. Το πρωί από το κεφάλι του έφυγε ο ανυπόφερτος εθισμός για ναρκωτικό. Μα είναι δυνατό έτσι απλά να ξεχάσει κανείς τα 16 χρόνια εξάρτησης?

Οι επιστήμονες μελέτησαν και την παραμικρή λεπτομέρεια της επίδρασης του ναρκωτικού στον εγκέφαλο και κατέγραψαν τα πάντα, ακόμα και τις παραμικρές αλλαγές σε μοριακό επίπεδο. Το αποτέλεσμα όμως όλων των θεραπειών είναι απελπιστικό. Αμέσως μετά μόλις καταπολεμηθούν τα στερητικά το 90% των ασθενών υποτροπιάζουν. Ακόμη και μετά από θεραπεία διάρκειας μερικών μηνών τα δύο τρίτα υποτροπιάζουν. Η ιατρική δεν μπορεί σήμερα να βοηθήσει τους βαριά ναρκομανείς. Οι τρεις από τους τέσσερις ασθενείς του δόκτορα Ζόμπιν

παραμένουν καθαροί. Πώς γίνεται και στη Ρωσία κατάφεραν αυτό που ανεπιτυχώς προσπαθούσαν να λύσουν οι ερευνητές στην Δύση?

Με το ιεραρχικό αξίωμα του ανθυπολοχαγού στις αρχές του ογδόντα ο Μιχαήλ Ζόμπιν υπηρέτησε σαν ψυχίατρος σε ένα από τα σοβιετικά νοσοκομεία του Ουζμπεκιστάν. Σε έδαφος της γειτονικής χώρας το 1979 ο Κόκκινος Στρατός πολέμουσε κατά των μουτζαχεντίν. Οι τραυματίες ήταν τόσο πολλοί που οι γιατροί αναγκάζονταν να στήνουν σκηνές μπροστά στο νοσοκομείο. Πολλοί από τους τραυματίες ήταν εξαρτημένοι από την ηρωίνη: αφού το Αφγανιστάν ακόμη και σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς οπίου. Όπως ισχυρίζεται ο Ζόμπιν, δημιούργησε τότε την δική του μέθοδο και μόνον οι προκαταρκτικές εργασίες έχουν την ρίζα τους στα στρατιωτικά εργαστήρια του πολεμικού: «Εμείς τα πειράματα τα κάναμε στα ποντίκια».

Από το 1994 ο Ζόμπιν έχει γιατρέψει 3500 ασθενείς από την Ρωσία και το εξωτερικό. Μόνον για το 25% η θεραπεία δεν δούλεψε, και μόνον 26 απ'αυτούς, δηλ., λιγότερο από το 1%, πέθαναν από υπερδόση, λόγω του ότι επέστρεψαν στα ναρκωτικά.

Μα γιατί κρατά μυστικό την συνταγή της θεραπείας του? Ο ευχάριστος κύριος με τις ψαρές μπούκλες ελίσσεται: μια υπόσχεται ότι σύντομα θα δημοσιεύσει τα στοιχεία του, μια επιφυλάσσετε, μήπως η μέθοδός του πέσει σε άσχημα χέρια.....

Μυστήριος ο δόκτορ Ζόμπιν. Ο δόκτορ χαμαγελάει: «Η ψυχοθεραπεία ποτέ δεν είχε διαφάνεια. Παραμένει κατά κάποιον τρόπο τέχνη.».

Στον τρίτο όροφο μια πολυτελούς βίλας στην Βέρνη κάθετε ο Ρόμπερτ Χέμινγκ, 56 ετών, πρόεδρος του Ελβετικού Ιατρικού συλλόγου απεξάρτησης. Δύο χρόνια πριν, η περιέργεια τον έφερε στην Μόσχα, το ενδιαφέρον τι είναι εκείνο που απέμεινε από τις σοβιετικές έρευνες. «Ένα μπορεί να ειπωθεί με σιγουριά, — υπογραμίζει ο Χέμινγκ, — ο Ζόμπιν δεν είναι βλάκας. Είναι ολοφάνερο το πως κατακτά τη εμπιστοσύνη των ασθενών».

Έναν μήνα μετά την επιστροφή του από την Μόσχα ο Σιουμάχερ χαλαρός κάθετε σε ένα ιταλικό εστιατόριο. Στην Ζυρίχη βρήκε και πάλι δουλειά. Στην οικοδομή για πολλές ώρες περνά τον καιρό του στον καθαρό αέρα. Το πρώην κόκκινο πρόσωπό του τώρα είναι ομοιομόρφα ηλιοκαμένο. Έβαλε και πέντε κιλά. «Αυτό που συνέβει είναι ένα μικρό θαύμα», μας λέει. Τα τατουάζ τα αγαπάει ακόμη, αλλά δεν έχουν πια νεκροκεφαλή. Στο αριστερό πλευρό του με γράμματα φέρεται η επιγραφή: «Reborn, remade. Survived».

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ

ΛΙΛΙΑΝ ΝΕΖΟΒΑΝΟΒΙΤΣ

Η μετάφραση τυπώνεται με συντομεύσεις.

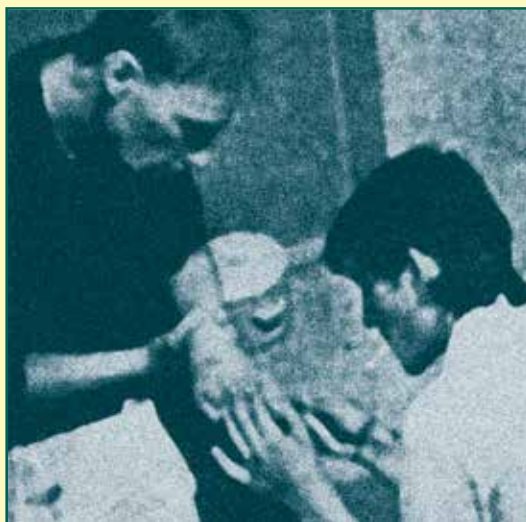
Μια μητέρα από την πόλη Νίσα διηγείται το πως ο εξαρτημένος γιος της θεραπεύτηκε σε μια κλινική κοντά στην Μόσχα.

« Όταν γύρισα από την Ρωσία ήθελα να βγω στο μπαλκόνι του ενάτου ορόφου και να φωνάξω, να το διαλαλήσω: καλοί μου άνθρωποι. Αν έχετε προβλήματα και ταλαιπωρείστε, το παιδί σας θα σωθεί στην Μόσχα και θα ξαναγεννηθεί», — έτσι μας διηγείται η Νέντα Ντίβιτς από την πόλη Νίσα την ανάρρωση του 24 χρόνου γιου της, που θεραπεύτηκε στην Ρωσία.

«λόγω εμπειρίας θα σας πω — πολύ αποτελεσματική. Και αν δεν είχα χρήματα, θα τα πουλούσα όλα, για να τον πάω στην Ρωσία, — μας λέει η Νέντα Ντίβιτς. — ο γιος μου άρχισε την χρήση ναρκωτικών στα 19 του με τον φίλο του που ήταν γείτονάς μας. Κάνανε χρήση ηρωίνης και όταν δεν είχαν, αγόραζαν μαριχουάνα. Όταν το 1993 αντιληφθήκαμε ότι το παιδί μας είναι χρήστης, προσπαθήσαμε να τον πείσουμε να σταματήσει. Ως συνήθως η μητέρα το μαθαίνει τελευταία. Όταν είδα τα τρυπημένα χέρια του το παραδέχθηκε. Έκλαιγα, φώναζα. Ήθελα να τον σκοτώσω και να αυτοκτονήσω. Είναι τρομακτικό.

Reportaža

Εφημερίδα «Reportaža»
Βελιγράδι, Γιουγκοσλαβία, 4 Μαρτίου.

Τον πήγα στον γιατρό. Πήραμε κάποια φάρμακα. Κανένας γιατρός δεν μας υποσχέθηκε ότι θα γίνει καλά.

Η Νίντα Ντέβιτς μας εξιστορεί, ότι πέρασε άσχημες στιγμές, βλέποντας τον γιο της να ξεσηκώνει το σπίτι και να τα ξεπουλά όλα για ένα δύφραγκο. Έκλεβε από τα αυτοκίνητα, έκανε και φυλακή. Τα ρούχα και τα παπούτσια που του αγόραζε τα πουλούσε. Οι αναμνήσεις μου είναι ζωντανές πληγές. Δόξα τον Θεό που ανακαλύφθηκε αυτή η μέθοδος. Μετά το

σφράγισμα των οπιούχων υποδοχέων, αυτοί γίνονται άλλοι άνθρωποι, ο εθισμός σταματάει εντελώς. Έναν μήνα τον προετοιμάζα για την θεραπεία. Ο ίδιος το ήθελε πολύ να γίνει καλά. Στον δόκτορα Ζόμπιν μας έστειλε ο καθηγητής Στεφάν Πετρόβιτς από το Βελιγράδι.

Και νά μαστε τώρα, ένα χρόνο μετά την θεραπεία. Ο γιος μου έχει κοπελιά. Έτσι λοιπόν η μητέρα του ξεφυλλίζει τις σελίδες της ζωής του παιδιού της.

Σας τα διηγούμαι όλα αυτά για το καλό σας, για να μην περάσετε και εσείς το δικό μου μαρτύριο. Ο Θεός να δώσει να μην δείτε τα παιδιά σας σε καιρό σερέτικων: γλομιάζουν, τρέχουν οι βλέννες, πονάνε

τα κόκαλα, και εκείνο που χρειάζονται αυτή την στιγμή είναι χρήματα για την δόση τους. Είχα πει τότε: καλύτερα να πεθάνουμε και εγώ και συ, παρά να τυρανιόμαστε έτσι.

Χίλιες φορές ανεβαίνοντας την σκάλα, σκεφτόμουν τι με περιμένει: θα πήγαινα να του αγοράσω την δόση του ή θα τον διώξω από το σπίτι (αυτά συνέβαιναν τότε, στον καιρό της κρίσης). Η μητέρα αυτού του παιδιού, που ήταν στην χρήση, τέσσερα ολόκληρα χρόνια, σκέφτονταν τότε: ή θα τον κηδέψω πλουσιοπάροχα, ή θα τον κάνω καλά από αυτήν την αρρώστια που λέγεται.....δεν θέλω ούτε την ονομασία της να φέρω στην μνήμη μου.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΠΡΩΪ

ΣΟΜΟΣ ΑΓΚΝΕΣ

Η μετάφραση τυπώνεται
με συντομεύσεις

Είναι πολλές οι ειδήσεις στην τηλεόραση που αφορούν παρτίδες μεγάλων η μικρών ποσοτήτων ναρκωτικών που πιάνουν κάθε τόσο οι τελωνιακοί στα σύνορα και όλα αυτά μας αφήνουν αδιάφορους ώσπου το κακό να κτυπήσει την πόρτα μας.

Η δική μας ιστορία είναι ιδιαίτερη και θα μπορούσε να είναι μία ιστορία μεταξύ άλλων. Πρέπει όμως να την πούμε οπωσδήποτε. Να την φωνάξουμε, γιατί έστω και μια αμυδρή ακτίνα στο τέλος του τούνελ μπορεί να φέρει ελπίδα σε πολλούς.

Είναι ένα ιδιόκτητο σπίτι με κήπο στην άκρη της Βουδαπέστης. Η μαμά είναι δασκάλα, ο μπαμπάς μηχανικός και η κόρη φοιτήτρια στο πανεπιστήμιο. Ο γιος τους ο Τόμας είναι 21 ετών. Στα 16 του για πρώτη φορά δοκίμασε χασίς. Μετά βήμα, βήμα κατέληξε στην ηρωίνη!

**Εφημερίδα κυριακάτικο πρωί,
4 Οκτωβρίου 1998, Βουδαπέστη
Σομόν Άγκνες.**

Πρωί-πρωί στο σπίτι εισέβαλαν αστυνομικοί και μετά από έρευνα, φορώντας χειροπέδες στον Τόμας τον οδήγησαν στο τμήμα... Τον άφησαν σχεδόν αμέσως ελεύθερο λόγω ηλικίας..

Ο Τόμας κάπου-κάπου δούλευε αλλά τα λίγα λεφτά που έβγαζε εξατμιζόταν αμέσως. Άρχισε να αδειάζει το σπίτι: χρυσασφικά, αποταμιεύσεις, κοσμήματα της γιαγιάς, ηλεκτρονικά. Στην αρχή οι γονείς του προσπάθησαν με λόγια να τον βάλουν στον σωστό δρόμο, μετά του έθεσαν όρους: εάν επαναληφθεί θα φύγεις από το σπίτι. Και πράγματι έφυγε. Για κάμποσες μέρες δεν είχαν νέα του, ώσπου τους τηλεφώνησε ένας φίλος του και τους είπε να τον συμμαζέψουν, διότι έχει χάσει τις αισθήσεις του. Δύο φορές έγιναν προσπάθειες να το ξεπεράσει με φαρμακευτική αγωγή στο νοσοκομείο Νιρέ Ντιούλε

στον γιατρό Φούνκα κα στον γιατρό Κασαί-Φαρκάσα, αλλά ο Τόμας δεν έπαιρνε το ντεμπριντόλ που του έδιναν και δραπέτευσε από το νοσοκομείο.

Η μαμά του απολογείται, ότι δεν ήταν σε θέση και δεν μπορούσε να αντιληφθεί με την λογική γιατί συνέβαινε αυτό. Τα καινούργια γεγονότα που ήρθαν την τρέλαναν. Έτσι λοιπόν απεφάσισε να αποταθεί στην παλιά της γνωστή γιατρό Μλινάττς Εντίν, που ήταν πρόεδρος της Ένωσης «ΜΑΤΡΙΞ», οργανισμού που ιδρύθηκε ειδικά για τους γονείς των ναρκομανών. Μετά από συζήτηση μαζί της κατάλαβε ότι ο Τόμας είναι άρρωστος και μάλιστα πολύ σοβαρά.

Η Ροξάνα Κούντ, η γραμματέας της ένωσης «ΜΑΤΡΙΞ», πληροφόρησε την μαμά του Τόμας, ότι σε προάστιο της Μόσχας υπάρχει το Ιατρικό Κέντρο του δόκτορα Μιχαήλ Ζόμπιν που λειτουργεί εδώ και 8 χρόνια και εκεί, επιτυχώς θεραπεύουν την ψυχική εξάρτηση από τα ναρκωτικά.

Το πιο δύσκολο για αυτούς ήταν να μείνει καθαρός τρεις εβδομάδες, πράγμα που είναι απαραίτητο για την θεραπεία. Ο Τόμας έκανε υποτροπή τις πρώτες κιόλας μέρες της προσπάθειας και η μαμά του απελπισμένη ξανάκλεισε το ραντεβού στο Κέντρο Ζόμπιν. Για να μην το ξανακάνει ο Τόμας αυτό, τον έπαιρνε μαζί της στην δουλειά.

Τελικά ο Τόμας ήταν ο πρώτος ασθενής από την Ουγγαρία που ήρθε στο Ιατρικό Κέντρο του Ζόμπιν στην Μόσχα.

– Για την θεραπεία, ας μας τα πει ο ίδιος, γιατί αυτός τα έζησε — λέει η μαμά του. Αυτό που είδα εγώ είναι ότι γύρισα σπίτι με ένα εντελώς καινούργιο γιο, η ψυχή του οποίου ξαφνικά άνοιξε για τον κόσμο, την ζωή. Άρχισε να ενδιαφέρεται για πολλά πράγματα, έμαθε να χαιρέτε και πάλι την ζωή, ανανέωσε τις φιλίες του με τους σχολικούς του φίλους, τους καθαρούς από τα ναρκωτικά. Το καλοκαίρι πήγε και εκδρομή στο εξωτερικό μαζί τους. Πήρε δίπλωμα οδήγησης, βρήκε δουλειά και σκέπτεται να τελειώσει και το γυμνάσιο που είχε αφήσει.

Στην επιστροφή μας από την Μόσχα στην Ουγγαρία, συζητούσαμε με τον γιο μου, το πως θα πλησιάσουμε τον καλύτερό του φίλο να τον πείσουμε να έρθει και αυτός στον δόκτορα Ζόμπιν. Δεν προλάβαμε! Λίγες μέρες πριν φθάσουμε πέθανε από υπερδόση. Τι κρίμα! Το σοκ που δέχθηκε ο Τόμας απ' αυτό το γεγονός ίσως τον κάνει ακόμη πιο δυνατό.

Η ένωση «ΜΑΤΡΙΞ»

Ιδρύθηκε το 1990. Η λέξη σημαίνει πρωταρχική ύλη. Ο σκοπός της ένωσης είναι — παροχή βοθηιών και υποστήριξη στους συγγενείς των εξαρτημένων από ουσίες ατόμων. Βρίσκεται στην Βουδαπέστη στην οδό μας., 84-86, τηλ: 45 285. Πρόεδρος είναι η Μλιναρίτς Εντίν. Οι συγκεντρώσεις γίνονται κάθε Παρασκευή στις 16.00. Στις συγκεντρώσεις έρχονται αυτοί που είτε χάσανε κάποιον δικό τους που ήταν εξαρτημένος είτε αυτοί που έχουν δικό τους μ' αυτό το πρόβλημα.

Η γνώμη και οι αμφιβολίες της δόκτωρα Μλινάρτ Εντίτ

Για την μέθοδο του δόκτορα Ζόμπιν ακούω πρώτη φορά. Από φήμες, μοιάζει με θεραπείες που γίνονται στο Ισραήλ και στην Αμερική. Εάν συγκρίνουμε ως προς το κόστος, η κοπέλα που πήγε στο Ισραήλ, ξόδεψε ένα εκατομμύριο φόριν, συνεχίζει να κυκλοφορεί απ' εδώ και απ' εκεί χωρίς να δουλεύει, και συζεί με τον φίλο της που είναι βαρύς χρήστης.

Είναι πολύ λυπηρό το γεγονός, ότι η κοινωνία στην Ουγγαρία δεν θεωρεί τους ναρκομανείς ασθενείς. Πρέπει να ομολογήσουμε, ότι εκτός από το κέντρο αποκατάστασης που χρηματοδοτείται από το ίδρυμα υποτροφιών Λέο Αμίτσι στο Κόμλο, όλες οι άλλες ενώσεις αυτού του τύπου, φέρουν χαρακτήρα θρησκευτικό. Δηλαδή το κράτος για αυτόν τον σκοπό δεν διαθέτει ούτε ένα φόριντ.

Ερωτήσεις του «Κυριακάτικου Πρωϊνού»

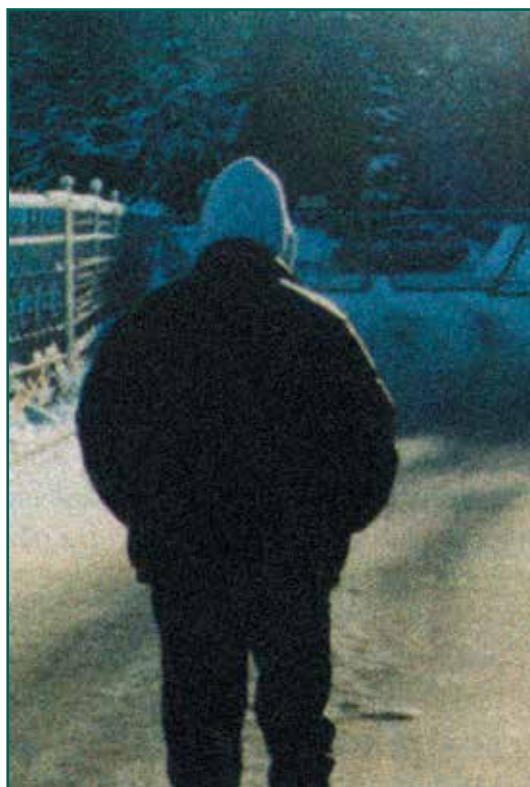
Προς του υπουργό υγείας κύριο Γόγκλα Αρπάντου:

Πως εξετάζεται εσείς την δυνατότητα εφαρμογής της μεθόδου του δόκτορα Ζόμπιν στην Ουγγαρία? Επίσης, σε ποιόν βαθμό το υπουργείο θα μπορούσε να καλύψει τα έξοδα για την θεραπεία των ασθενών στο Ιατρικό Κέντρο του δόκτορα Ζόμπιν? Η θεραπεία τους δεν είναι ήσσονος σημασίας σε σχέση με αυτούς που πρέπει να κάνουν μεταμόσχευση κάποιου οργάνου. Συμπεριλαμβάνεται στα σχέδια

σας η ίδρυση καινούργιων ιδρυμάτων που θα ασχολούνται με τα προβλήματα των ναρκομανών και αν ναι, πότε?

Προς τον υπουργό εκπαίδευσης κύριο Ποκόρνι Ζόλταν:

Οι έμποροι ναρκωτικών είναι υπεράνω των μέτρων για την καταπολέμηση ναρκωτικών. Με ποιόν τρόπο το υπουργείο καταπολεμά το πρόβλημα ώστε να μειωθεί η υπεροχή αυτή των εμπόρων ναρκωτικών και τα παιδιά να έχουν την δυνατότητα της σωστής εκτίμησης του προβλήματος?

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΟΙΚΟ

Από τον εκδοτικό οίκο
ΜΗΧΑΕΛ ΜΕΡΤΣ

Ελπίδα η φρίκη?

Στην αρχή κυκλοφόρησε η φήμη, ότι στην Ρωσία υπάρχει ένας γιατρός που θεραπεύει τους εξαρτημένους από ηρωίνη — η επιτυχία της θεραπείας συνταρακτική, περίπου στο 80%. Η δημοσιογράφος Νίνα Χέρμαν αμέσως καταπιάστηκε με την έρευνα του θέματος — εξερεύνησε λοιπόν το θέμα αυτό το οποίο είναι τόσο πραγματικό, αλλά, άλλο τόσο αφηνίε ανεξήγητα σημεία. Βρήκε λοιπόν στην Μόσχα, τον ίδιο τον γιατρό Ζόμπιν ο οποίος θεραπεύει τους τζάνκι. Η διαδικασία διαρκεί τρεις μέρες, κοστίζει μερικές χιλιάδες φράγκα, και γίνεται με μια ανατριχιαστική μέθοδο κατά την οποία ο γιατρός διαχειρίζεται την συνείδηση των ασθενών. Η μέθοδος εμφανίστηκε την περίοδο της Σοβιετικής Ένωσης. Πως ακριβώς λειτουργεί, ο γιατρός, δεν θέλει και δεν έχει δικαίωμα να εξηγήσει. Μήπως είναι κανένα παράξενο παραμύθι των καιρών του ψυχρού πολέμου!

Περιοδικό «SIE+ER»,
 №17 23 απριλίου 2006 Γερμανία.

Η Νίνα Χέρμαν πήγε μαζί με τον Πάτρικ Λούτς, τον εξαρτημένο από το Σ.Γάλεν, στην Μόσχα και οφείλει να διαπιστώσει: Πράγματι η μέθοδος δουλεύει. Ο ταλαιπωρημένος από τα ναρκωτικά και γεμάτος αμφιβολίες άνδρας, μετατράπηκε σε έναν εντελώς διαφορετικό, ευτυχισμένο άνθρωπο, που είναι σε ετοιμότητα να αναλάβει όλες τις ευθύνες της ζωής του. Ιστορία-ελπίδα! Σύμφωνα με τα στάνταρ που υπάρχουν στην Δύση, στον

Δόκτορα ποτέ δεν θα δίνονταν η άδεια να εφαρμόσει αυτή την μέθοδο: πειράματα δεν υπάρχουν, μακροχρόνιες έρευνες επίσης, καθόλου διαφάνεια. Και εκτός αυτού, από ηθικής πλευράς, είναι σωστό να ανακατευόμαστε στην προσωπικότητα του αλλού; Αρχίζει λοιπόν η συζήτηση για την μέθοδο του Ζόμπιν. Διαβάστε στο περιοδικό μας την ιστορία της «Τελευταίας σωτήριας ένεσης» και βγάλτε συμπεράσματα.

ΗΡΩΙΝΗ

Κείμενο: ΝΙΝΑ ΧΕΡΜΑΝ
 Φωτογραφίες: ΔΗΜΗΔΤΡΗΣ ΜΠΕΛΙΑΚΟΒ
 ΚΑΙ ΜΑΪΝΡΑΝΤ ΣΑΝΤΕ.

Μετά από 23 χρόνια εξάρτησης ο Πάτρικ Λούτς απεφάσισε να δοκιμάσει την πιο ριζοσπαστική θεραπεία στον κόσμο- την θεραπεία της μεθόδου του Δόκτορα Ζόμπιν στην Μόσχα. Ο SIE +ER συνόδεψε τον Ελβετό ασθενή στην Μόσχα στον Δόκτορα Ζόμπιν και έγινε αυτόπτης μάρτυρας της μυστήριας αυτής μεθόδου που φέρνει την επιτυχία και η οποία δεν θα υπήρχε εάν δεν υπήρχε ο ψυχρός πόλεμος.

Ένωσε μια ζεστασιά στο κεφάλι, πολύ ζέστη και μετά ο Πάτρικ, αιωρήθηκε στον αέρα. Κατάφερε και πετούσε, πετούσε με ταχύτητα αστραπής, πετούσε με το κεφάλι του στον αστραφτερό τοίχο και τον

διαπερνούσε. Το διαπερνούσε και δεν κτυπούσε καθόλου- πολύ φως.

«Τώρα διασπούμε την μήτρα» — λέει ο Δόκτωρ Ζόμπιν δείχνοντας στην οθόνη την γραφική παράσταση, οι γραμμές μεγαλώνουν και αλλάζουν χρώμα. Ο Πάτρικ είναι ξαπλωμένος με κλειστά τα μάτια, εντελώς ήρεμος. Η καρδιά του κτυπά δυνατά, ο σφυγμός του — 126 κτύπους το λεπτό.. τέτοιο πράγμα δεν έχει ξαναζήσει στην ζωή του. Θα είναι το τελευταίο του, εάν έχει αίσιο τέλος.

Το ιατρικό κέντρο του Δόκτορα Ζόμπιν, είναι κτίριο ανοικτού κίτρινου χρώματος

σε ένα δασώδες προάστιο της Μόσχας. Είναι δώροφο, κτίσμα του 70. Η ιδιωτική κλινική όπου γίνεται η θεραπεία της απεξάρτησης, βρίσκεται σε έδαφος στρατιωτικού νοσοκομείου. Για πιο λόγο? Ε! αυτό υπάγεται σε εκείνο το μέρος της ιστορίας που μόνον να μαντέψουμε μπορούμε. Κάποια πράγματα είναι ανεξήγητα, αλλά αληθινά.

Οι θεραπείες που έκανε ο 38 χρόνος Πάτρικ Λούτς μέχρι τώρα, ήταν πάσης φύσης. Τι θεραπείες με σπορ, τι θεραπείες με κραυγές. Άπειρες φορές, έκανε και αποτοξίνωση, αλλά πάντα αυτό το μικρούτσικο ανθρωπάκι, παρέμεινε μέσα του. Το μικρό αυτό ανθρωπάκι στο μυαλό του, που στα καλά καθούμενα πεταγόταν από μέσα και του ψιθύριζε στο αυτί: «Πατρικούλη, γεια σου, μην στρεσάρεσαι, κάνε μια δόση και θα σου περάσει». Θέλει ηρωίνη. Αυτή είναι ο καλύτερος φίλος και ο μεγαλύτερος εχθρός του Πάτρικ. Εδώ και 23 χρόνια.

Ο Πάτρικ Λούτς εργάζεται σαν τεχνίτης σε ένα πολιτιστικό κέντρο, είναι καλός και έχει χιούμορ. Στις επτά το πρωί ως συνήθως έκανε την πρώτη του ένεση, και στις πέντε το απόγευμα την δεύτερη. Έτσι ήταν η δι-άταξη της ημέρας, σύμφωνα με το κρατικό πρόγραμμα ηρωίνης. Έτσι και θα συνέχιζε την ζωή του εάν το κοριτσάκι του δεν του έλεγε ευθέως: «Θέλω να έχω τέτοιο μπαμπά που να μην είναι συνεχεία μέσα στο άγχος». Το κοριτσάκι εννοούσε τον πανικό που έπιανε τον Πάτρικ, όταν δεν έκανε στην ώρα του την δόση. Η δεκάχρονη του κόρη, ζει με την μητέρα της, την πρώην σύζυγο του που είχε ακούσει πέρυσι για την μέθοδο θεραπείας του Δόκτορα Ζόμπιν . Ο Πάτρικ το δέχθηκε

με αμφιβολία. — 80% επιτυχία με τρεις μέρες θεραπεία όλο κί'ολο — ε! καλά τα ξερω, τ' άκουσα αυτά.

Παρ' όλα αυτά στις 12 του Μάρτη του 2006 ταξίδεψε από την Ζυρίχη με την πτήση της Αερφλότ N 226 στην Μόσχα. Μαζί του ταξίδεψε μια κομψότατη ξανθομάλλα και ένας νεαρός αθλητικού τύπου. «Η καλή διάθεση και η ζωτικότητα τους με πείσανε». «Θα ήθελα και εγώ να το ζήσω αυτό». Για το ζευγάρι από το Μπάντεν το ταξίδι τους στον Ζόμπιν είναι παρελθόν: PR- η σύμβουλος Νικόλ Γκίρ έκανε αυτήν την θεραπεία το 2000. Ο συνεργάτης Νενάντ Λαζότιτς το 1997, γι αυτήν δηλ. έχουν περάσει επτά χρόνια μετά από την θεραπεία, γι' αυτόν εννέα. «Όταν γυρίσαμε από την Μόσχα πίσω στην πατρίδα μας, η ηρωίνη για μας δεν είχε κανένα ενδιαφέρον» — μας λένε. Αυτοί οι δυο μαζί, οργάνωσαν γραφεία αποκλειστικά για τους γερμανόφωνους εξαρτημένους, που τους στέλνουν στον Δόκτορα Ζόμπιν. Ο Πάτρικ είναι ο δέκατος ασθενής από την Ελβετία, που ποντάρει στην «Μοσχοβίτικη μέθοδο».

21 μέρες πριν την θεραπεία οι ασθενείς πρέπει να είναι καθαροί από ναρκωτικά. Στις 13 Φεβρουαρίου ο Πάτρικ έκανε την τελευταία του ένεση ηρωίνης. Μετά από το ταξίδι του στην Μόσχα απαγορεύεται αυστηρώς να ξανακάνει ένεση ηρωίνης.

Δευτέρα: 13 Μαρτίου του 2006. «Η κεντρική κλινική του στρατιωτικού νοσοκομείου». Το αυτοκίνητο σταματάει έξω από το ιατρικό κέντρο του δόκτορα

Ζόμπιν. « Μα εδώ είναι ωραία». Στην αίθουσα αναμονής ο Πάτρικ βουλιάζει στο μεγάλο καφέ, δερμάτινο καναπέ:

Η μορφή του Δόκτορα Ζόμπιν είχε εντυπωσιάσει τον Πάτρικ από τότε που είδε τις φωτογραφίες του στο διαδύκτιο. Τα μαλλιά και το μουστάκι του γιατρού είναι άσπρα, τα μάτια του δείχνουν να είναι ανθρώπου που ξέρει πολλά. Έχει πονηρά καστανά μάτια, προσεκτικό, σπινθηροβόλο βλέμμα — κατά λέξη, είναι σαν να συναντήθηκε επιτέλους με τον άσωτο γιο: «Καλωσόρισες Πάτρικ».

Ο Δόκτορας Μιχαήλ Ζόμπιν, είναι 49 ετών, δούλευε σαν στρατιωτικός ψυχίατρος, σπούδασε και ψυχοθεραπεία. Δεν θέλει να μάθει πολλά πράγματα για την ζωή του Πάτρικ, τίποτε για το γεγονός ότι στα 14 του χρόνια το παιδί βρήκε την μητέρα του άρρωστη από καρκίνο να πεθαίνει στο δωμάτιο και άρχισε η φυγή του από την πραγματικότητα. Αντί αυτού ο Δόκτορας Ζόμπιν σημειώνει: 14 ετών — οίονοπνευματώδη και μαριχουάνα, από τα 15 κοκαΐνη, από τα 16 — ηρωίνη. Τρεισήμισι χρόνια, φυλακή για διάδοση και χρήση. Επέστρεψε στο κοινωνικό σύνολο — μπήκε σε κρατικό πρόγραμμα ηρωίνης και από τότε δεν χρησιμοποίησε άλλο ναρκωτικά. Μετά ο Ζόμπιν βγήκε από το μεγάλο του γραφείο κατευθύνθηκε και κάθισε σε απόσταση δύο μέτρων από τον Πάτρικ. «Η εξάρτησή σου από τα ναρκωτικά είναι ψυχική ασθένεια», λέει και αρχίζει να σχεδιάζει σε έναν μικρό πίνακα μπλε τρυγονάκια — υποδοχείς των οπιοειδών στον εγκέφαλο του Πάτρικ, εκεί όπου έμπαινε το ναρκωτικό. Ο Δόκτορας Ζόμπιν σχεδι-

άζει μικρούς κόκκινους κύκλους μέσα στα τρυγονάκια — με την καθημερινή χρήση δημιουργούνται ενεργειακοί σταθμοί που συνεχώς στέλνουν σήμα στον εγκέφαλο: θέλω ηρωίνη. Ο Ζόμπιν ζωγραφίζει γρήγορα, το πως δημιουργούνται όλο και περισσότεροι τέτοιοι άρρωστοι υποδοχείς, οι οποίοι απαιτούν όλο και μεγαλύτερη ποσότητα ουσίας και ενώνονται μεταξύ τους. «Είναι η λεγόμενη μήτρα που εμείς πρέπει να διασπάσουμε». Την οπιούχα μήτρα, σύμφωνα με τον Ζόμπιν, ο Πάτρικ δεν έχει τη δυνατότητα να την καταπολεμήσει. Μετά από την αποτοξίνωση οι διψασμένοι υποδοχείς που μισοκοιμούνται, ανά πάσα στιγμή μπορούν να ξυπνήσουν και να εκραγούν σαν «Ηφαιίστειο». Μετά από δύο ώρες εξιστόρησης, όταν ο Δόκτωρας άφησε το μολύβι, ο Πάτρικ μας είπε: «Πάνω από είκοσι χρόνια αυτό που μου λέγανε συνεχώς ήταν λόγια του αέρα περί θεραπείας και εξάρτησης. Επιτέλους βρέθηκε κάποιος που μου τα ξεκαθάρισε. Ευχαριστώ πολύ».

Είναι πολλοί οι λόγοι που κάνουν τον Δόκτορα Ζόμπιν να μιλάει με τόσο σιγουριά. Διότι, αυτά που για αυτόν είναι εδώ και καιρό γνωστά, οι άλλοι συνάδελφοι του, τώρα μόλις τα μελετούν. «Καινούργιες εφευρέσεις», διέδιδαν όλο χαρά το 2004 οι «New York times», τότε που οι Αμερικάνοι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι «Πολλά ναρκωτικά δημιουργούν λεπτές αλλαγές στον εγκέφαλο, οι οποίες παραμένουν για εβδομάδες μήνες ή χρόνια». Για τον Δόκτορα Ζόμπιν αυτά είναι γνωστά εδώ και πολύ καιρό, από τότε από τον καιρό του ψυχρού πολέμου.

Μικρό διάλειμμα. Ο Πάτρικ με την Νικόλ Γκιρ και τον Νενάντ, που πάντα βρίσκονται δίπλα του βγαίνουν έξω στο καπνιστήριο για ένα τσιγάρο. «Τέτοιον γιατρό δεν ξανασυνάντησα. Είναι πολύ ανοικτός και κατανοητός». Ο Πάτρικ είναι κατενθουσιασμένος. «Ο μπαμπάς Ζόμπιν — αυτό είναι μύθος», λέει ο Νενάντ, τουλάχιστον, στην πατρίδα του το Βελιγράδι, ο Ζόμπιν ελευθέρωσε από την ηρωίνη το λιγότερο δέκα παλιούς του φίλους. «Γύρω από το όνομα του γιατρού, λέγονται τρομερές ιστορίες. Λέγεται ότι τον φυλάσσουν σωματοφύλακες, για να μην δραπετεύσει στο εξωτερικό. Ο κάθε ένας λέει τα δικά του».

Να μαστε και στην Ελβετία. «Εδώ και κάμποσο καιρό, οι ασχολούμενοι στον τομέα της απεξάρτησης συνάδελφοι, ανησυχώντας έρχονται αντιμέτωποι, χωρίς να ξέρουν τι να πουν, με την μέθοδο της θεραπείας του Ζόμπιν», όπως γράφει τον Απρίλιο του 2006 «Scheriyer Arztezeitung», το άρθρο με τον τίτλο «Αμφισβητούμενες υποσχέσεις θεραπείας από την Μόσχα — θαύμα θεραπεία για τους εξαρτημένους». Ο συγγραφέας αναφέρει απόσπασμα από τις σελίδες του Ζόμπιν στο διαδύκτιο, που είναι τόσο λιτές και σε μορφή κρυπτογράμματος και συμπεραίνει: «Στην καλύτερη των περιπτώσεων πρόκειται για μια αμφίβολη θεραπεία».

Ο Ρόμπερτ Χέμιγκ, ο πρόεδρος του Ελβετικού συλλόγου ιατρικών εξαρτήσεων (SSAM), ο οποίος είναι από τους πρώτους ξένους εμπειρογνώμονες, που του επε-

τράπη να δει όλη την διαδικασία της θεραπείας είναι διαφορετικής άποψης. «Αν και πολλά δεν αποκαλύφθηκαν, μου δημιουργήθηκε η εντύπωση, ότι πρόκειται για μια πολύ καλά μελετημένη μέθοδο. Το ότι ο Ζόμπιν δεν παραδειγματίζεται από την δική μας ιατρική, αυτό δεν είναι λόγος να τον απορρίψουμε. Σε πολλές περιπτώσεις θα την συνιστούσα αυτήν την θεραπεία στους ασθενείς».

Εάν το ποσοστό της επιτυχίας είναι πράγματι 80%, όπως έπεται από τις κλινικές έρευνες, τότε ο Πάτρικ έκανε όχι μόνον την πιο ριζοσταστική, άλλα μάλλον,

την πιο επιτυχημένη μέθοδο θεραπείας στον κόσμο των ναρκωτικών. Η θεραπεία κοστίζει 6500 φράγκα, με 12500 φράγκα στην Ελβετία μπορεί κανείς να αγοράσει πακέτο all-inclusive — με εισιτήριο παραμονή και συνοδό. Είναι αλήθεια ότι οι τζάνκ δεν πληρούν πάντα τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την θεραπεία του Ζόμπιν — απομόνωση στην οικογένεια και στους φίλους, αποχή από κάθε είδος ναρκωτικά, κατά προτίμηση δουλειά.

Η αποστολή συνεχίζεται. «Όπως σε ένα σάπιο δόντι, βάζουμε σφράγισμα, έτσι και εγώ αύριο θα σφραγίσω τους υποδοχείς». Πριν από το σφράγισμα όμως, ο γιατρός θα διασπάσει την μήτρα «Χρησιμοποιούμε μαγνήτες, για να ταρακουνήσουμε και να διαχωρίσουμε τους υποδοχείς. Κατόπιν εκχύνεται συγκεκριμένο υγρό, και εσύ θα χάσεις την αίσθηση του χρόνου και του περιβάλλοντος». Όταν τους διανοίξουμε, «θα εκχύσουμε τα νευροπεπτίδια, τα οποία θα μπουν στους υποδοχείς και θα τους σφραγίσουν». Τα νευροπεπτίδια είναι ουσία-κούριερ του κεντρικού, νευρικού συστήματος και παρασκευάζονται στο εργαστήριο του Ζόμπιν, από τους συναδέλφους του».

Πέρασαν άλλες δύο ώρες. Ο Πάτρικ κουράστηκε, σαν να απουσιάζει αλλά ακούει προσεκτικά.

«Ποτέ σου δεν κατάφερες να λύσεις το πρόβλημα, αμέσως επέστρεφες στα ναρκωτικά. Όλη σου η ζωή εκεί περιστρεφόταν, το πως δηλ. να εξασφαλίσεις την δόση σου».

Ο Πάτρικ είναι πολύ σίγουρος για τον εαυτό του, όσο ποτέ άλλοτε. «Μου μιλάει σαν να είναι πατέρας μου. Ναι, θα του επέτρεπε, ακόμη και στο φεγγάρι να τον στείλει». Το βράδυ δεν μπορεί να κοιμηθεί. Φοβάται την ζωή χωρίς τα ναρκωτικά. Μέχρι το πρωί ο Πάτρικ κάθεται στο μπάρ του ξενοδοχείου «Ουκρανία» — ένα τεράστιο στάχυ σε στυλ ζαχαροπλαστείου — και παρατηρεί τις κυρίες με το οριζόντιο επαγγελμα που βγήκαν για κυνήγι.

Στο κρεβάτι του ιατρείου, είναι ήρεμος, ο σφυγμός του 66. Αισθάνεται την ένεση: «Συγκεκριμένο υγρό», για το οποίο λόγο έκανε ο Ζόμπιν, μυστική, ψυχεδελική ουσία.

«Πάτρικ, τώρα θα αισθανθείς μια ζεστασιά στο κεφάλι», — αυτά είναι τα τελευταία λόγια που θα θυμηθεί. Φωτιά στο κρανίο, τα μάτια τσούζουν, και μετά μια ευχαρίστηση. Η φωνή του Ζόμπιν χύνεται σαν γαλακτερό νερό και σαν άσπρο γουργούρισμα. Είναι σαν μια ανακοίνωση στο σταθμό του μετρό, δίπλα από την οποία ο Πάτρικ περνά σαν γρήγορο τραίνο. Ο διερμηνέας μιλάει Ελβετικά, Γερμανικά, αλλά για αυτόν, όλοι οι άλλοι ακούν χόχνη. «Αποχωρίζεσαι τον εαυτό σου».

Τα μηχανήματα ηχούν, αναμετρούν. Στο πάνω μέρος του σώματός του είναι κολλημένα ηλεκτρόδια, το μέτωπό του, στεφανώνεται με μαγνήτες, στο κούτελο ο Ζόμπιν κρατάει ένα επίπεδο μηχάνημα. Στο κέντρο της σημάδεψης — στο προποθητικό κέντρο αισθήσεων και παθών του Πάτρικ, είναι ένα λιμπιακό σύστημα, όπου

είναι συγκεντρωμένοι οι υποδοχείς των οπιοειδών. Τα μαγνητικά κύματα μπορούν να επιδρούν στις ηλεκτροχημικές διαδικασίες του εγκεφάλου, που είναι υπεύθυνες για τις συγκινήσεις, τις αναμνήσεις και την πραγματικότητά μας. Την ψυχή μας. Έρευνες σ' αυτήν την περιοχή γίνονται σ' όλον τον κόσμο και πάνω στους εξαρτημένους επίσης. Στον κόσμο των επαγγελματιών αναμένεται ανακάλυψη. Ξαφνικά ακούμε: «Wow!», μετά «Crazy, hey, wow». Ο Δ. Ζόμπιν συγκαταβατικά κουνάει το κεφάλι του λέγοντας ότι είναι νόρμαλ, και ο αναισθησιολόγος εκχύνει το νευροπεπτιδίο. Ο Πάτρικ που είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, σηκώνει τα χέρια: εκεί που πετάει ο άλλος Πάτρικ, κτυπάει τα χέρια του στους τοίχους. «Very, very strange» μουρμουρίζει ο ασθενής. Είναι παράξενο, να το ακούς να μιλάει για πρώτη φορά στα αγγλικά. «I want coffee», το σώμα του αρχίζει να τρέμει. «Σιγά-σιγά συνέρχεσαι». Ο Πάτρικ δεν θέλει. «That's the trip of my life», — σιγοψιθυρίζει ανοίγοντας τα μάτια του. Επιστρέφει από πολύ μακριά και του φαίνεται, ότι δεν ήταν αυτός που πετούσε στον αέρα σαν σούπερμαν. Μάλλον ήταν μία από τις αμυδρές μορφές του. «Βρέθηκα στην τρίτη διάσταση», — προφέρει τελικά και ανοίγοντας τα μάτια ρωτάει: «Μπορώ τώρα να μιλήσω;». Κουνάει το κεφάλι του σαν να μην το πιστεύει και κτυπάει το στήθος του: «Αισθάνομαι σαν γορίλας». Στο στήθος είναι σφιγμένος. Σαν να τ' έχει χαμένα, παραμένει ακόμη λίγα λεπτά ξαπλωμένος.

Ο Ζόμπιν έχει λίγο καιρό για συνέντευξη. Τι εστί υψηλή τέχνη του μάστορα; «Τα πάντα που έχουν σχέση με τον ψυχικό κόσμο,

έχουν σχέση και με την τέχνη». Ο Ζόμπιν χαμογελά. Σε άρθρο περί των ερευνών του περιγράφει ως εξής τον σκοπό: «Ο ενεργός επαναπροσανατολισμός του ασθενή για συγκαταβατική συμπεριφορά». Ε, πάνω σ' αυτό, ο οποιοσδήποτε στρατιωτικός ψυχίατρος μπορεί να κάνει κάτι.

Ο Δόκτορας Ζόμπιν, χειρονομεί από την αρχή ως το τέλος, έτσι ώστε να δώσει στον εγκέφαλο του Πάτρικ καινούργιες κατευθύνσεις. Έχει συγκεντρώσει για τον εαυτό του ένα μεγάλο πακέτο από ψυχοσυμπεριφορικές θεωρίες των μεγάλων του

12 SIE DER REPORTAGE

Inke Hand, seine rechte liegt in Gips, -beim Paragang in Marokko gebrochen-, plaudert der Doktor gleich ein wenig drauflos. Halb in Englisch, was Patrick nicht versteht. Halb in Russisch, was eine Dolmetscherin übersetzt.

In Zobins Arbeitszimmer lädt wieder eine knauser Ledergarnitur, an dem Wänden hängen Plastiktäfel und Plakattafeln. Dr. Michael Zobin, 49, arbeitete früher als Militärpsychiater, hat zudem eine Psychotherapeuten-Ausbildung, will aber über Patricks Leben wenig wissen - nichts über den Tag, an dem der 14-jährige seine krebserkrankte Mutter nicht im Wohnzimmer krepierten sah und begann, sich die Realität schön zu denken. Dr. Zobin notiert stummlos: mit vierzehn Alkohol und Cannabis, mit fünfzehn Kokain, mit sechzehn Heroin. Dreizehnalt Jahre im Gefängnis wegen Diebstahls und Einbruch, auch dort weiter konsumiert. Zurück in der Gesellschaft seit dem staatlichen Festigungsprogramm. Seitdem: keine anderen Drogen. Dazu kommt Dr. Zobin mit seinem Stuhl hinter dem massiven Holztisch hervor und platziert sich gut zwei Meter von Patrick entfernt.

Die seine Drogensucht ist eine psychische Krankheit, sagt er und beginnt auf einer kleinen Tafel kleine Dreiecke zu zeichnen: die Opiatemporen in Patricks Hirn, an denen die Droge andockt. Dr. Zobin zeichnet kleine rote Kreise in die Dreiecke. -Bei regelmäßigen Konsum bilden sich energetische Stationen, die ständig Signale ins Gehirn aussenden: Ich will Heroin.- Zobin ernt tapfer mit seiner Gips-Hand, wie sich immer mehr dieser knauser Rezeptoren bilden, die immer mehr Stoff wollen und miteinander verwachsen. -Die Matrix, die wir aufsuchen müssen.- Gegen die Opiatmatrix, so Zobin, hat Patrick

συναδέλφων, από το οποίο παίρνει, π.χ. «Την μέθοδο της κρυφής αντιμετώπισης».

Πάλι και πάλι ο Δόκτορας μεταβιβάζει στον Πάτρικ έννοιες, τις οποίες αυτός συνδιάζει με αρνητικά συμφραζόμενα με την εξάρτησή του.

Ο Πάτρικ μετά από την θεραπεία, αν και αισθάνεται αδύναμος και με το ζόρι στέκεται στα πόδια του λέει ότι «Είναι σε θέση και ρίζες να ξεριζώσει από την γη».

Το βράδυ κοιμάται ο Πάτρικ με έναν ύπνο που έχει να κάνει από την παιδική του ηλικία. Την επόμενη ημέρα, μικρή δόση οπιούχου του σταματά την αναπνοή του και του δίνει την ευκαιρία να αισθανθεί τον θάνατο. Ο Δόκτωρ Ζόμπιν τοποθετεί στο πρόσωπο του, μάσκα οξυγόνου. Γί αυτόν είναι εμφανή τώρα πια ότι όλοι οι υποδοχείς έχουν κλίσει. «Έτσι να πεθάνω — Ποτέ!»». Όπως και να έχει το ζήτημα, από τώρα, πρέπει να περάσουν είκοσι χρόνια, ώσπου να δημιουργηθούν οι καινούργιοι υγιείς υποδοχείς. Και μετά; Ο Ζόμπιν σηκώνει ανήξερα τους ώμους και λέει: «Εγώ θεραπεύω την ασθένεια και όχι την τύχη τους».

Κατά την αποχώρηση, ο Δόκτορας, για ακόμη μια φορά υπενθυμίζει στον ασθενή τους τρεις υποχρεωτικούς όρους που πρέπει να τηρηθούν:

1. Καμιά επαφή με τις παλιές παρέες χρηστών.
2. Απασχόληση και σπορ.
3. Δεν λυπόμαστε επ ουδενί τον εαυτό μας. Δίνει στον Πάτρικ την κάρτα του

λέγοντας, ότι, μπορεί να τον πάρει για οτιδήποτε, αλλά να κοιτάξει να μην είναι αργά».

Πίσω στην πόλη του την Στ. Γκάλεν, ο Πάτρικ, αμέσως θέλει να δοκιμάσει τον εαυτό του. Πάει στα σοκάκια όπου συχνάζουν οι ηρωμανείς. «Ω! θεέ μου, μα μοιάζουν σαν να είναι στα τελευταία τους όλοι αυτοί». Εντυπωσιακά κουνάει το κεφάλι του προς το μέρος τους, λες και αυτός δεν ανήκε ποτέ σ' αυτούς. Πάει στον επόπη του, στο πρόγραμμα απεξάρτησης. «Γαλήνη στο κεφάλι», λάμπει ολόκληρος. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του φτιάξανε και όλοι λένε ότι άλλαξε εντελώς.

Ότι και να έγινε στην Μόσχα, ο Πάτρικ δεν το ξανασκέφτεται. Ασχολείται με το να ξαναφτιάξει την ζωή του. Ξανάρχισε να αισθάνεται την νοστιμιά των φαγητών, να του κινούν το ενδιαφέρον οι γυναίκες — που έχουν γίνει τόσο ελκυστικές. «Ήταν σαν να υπήρχε μεταξύ εμού και της ζωής μου ένα τοίχος που τώρα έπεσε».

Το κοριτσάκι του με ξεφωνητά χαράς ρίχτηκε στην αγκαλιά του φωνάζοντας προς την μεριά της μαμάς του: «Μανούλα, ο μπαμπάς έχει αλλάξει εντελώς».

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΙΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΑ ΖΟΜΠΙΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΞΑΦΑΝΗΣΤΗΚΑΝ

Τρεις ναρκομανείς από την Ελβετία πήγαν στην Μόσχα και γύρισαν καθαροί. Ο δημοσιογράφος SIE+ER Μηχαέλ Μέρτς ήρθε σε επαφή μαζί τους.

Νικόλ Μέρκι 30 ετών, Μπάτεν.

Στην αρχή, έκανε μυτιές, μετά την κάπνιζε, και στο τέλος καρφωνόταν με ενέσεις — 10 ολόκληρα χρόνια.

«Πάντα φρόντιζα τον εαυτό μου. Πάντα δούλευα. Ναρκωτικά ψώνιζα στην Ζυρίχη και χρήση έκανα σπίτι. Μόνη μου. Ποτέ δεν θεωρούσα τον εαυτό μου ναρκομανή». Η Νικόλ Μέρκι λάμπει ολόκληρη. Από την στιγμή που πήγε στην Μόσχα, η ζωή της έγινε ακριβώς τέτοια όπως την φαντάζοταν πάντα. Δουλεύει με αντικείμενο που αυτή επέλεξε, και βγάζει τόσα λεφτά όσα της είναι αναγκαία. Πριν όμως? Έγινε χρήστης στα 19 της μετά από ερωτική απογοήτευση. «Ήμουν χάλια! Ήθελα μόνο να δοκιμάσω. Στην αρχή — μία φορά την εβδομάδα». Μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα εξαρτήθηκε. Η Νικόλ έμενε με τους γονείς της. Οι γονείς επέμεναν να υποβληθεί σε θεραπεία. Έκανε δέκα

φορές θεραπεία και μερικές από αυτές στο σπίτι. «Είναι εκπληκτικό, και τι δεν κάνουν τα παιδιά στους γονείς τους. Το να υποστεί κανείς όλα αυτά τα ανυπόφορα — λέγεται αγάπη». Συνέχιζε να εργάζεται, πουλούσε χασίς, την πιάσανε. Το πρόστιμο ήταν 3000 φράγκα. Η τελευταία της θεραπεία δεν είχε επιτυχία όπως και όλες οι προηγούμενες. Και όμως: κάποιος φίλος της εξιστόρησε την μέθοδο του Δόκτορα Ζόμπιν. Από πού όμως να εύρισκε τα λεφτά? Την βοήθησε ο οικογενειακός γιατρός. Έτσι λοιπόν έφθασε στην Μόσχα και πήγε κατ'ευθείαν στον Δόκτορα Ζόμπιν. «Μοιάζει με τον Αϊνστάιν. Εντυπωσιάζει. Αλλά περισσότερο, εντυπωσιάζει το πως κάνει την δουλειά του». Και μετά, επιτέλους η θεραπεία. «Σφουρί. Ήταν, σαν να βγήκαν τα μάτια μου έξω, διαπέρασαν όλο μου το είναι, σαν να περνάς διεθνή δρόμο». Όταν ξύπνησα? «Δεν θα μπορούσα να το περιγράψω διαφορετικά, εκτός από το ότι: είμαι ελεύθερη!». Πια είναι η ζωή της σήμερα? «Απεριγράπτα ωραία». Και όταν θυμάται το παρελθόν της στα ναρκωτικά? «Δεν μπορώ να απαντήσω σ' αυτήν την ερώτηση. Είναι ένα μεγάλο αίνιγμα ».

Κάρι, 33 ετών, Ζυρίχη (το όνομα έχει αλλαχθεί)

15 χρόνια στην ηρωίνη — και πάντα ήταν φορτωμένος με δουλειά.

Είναι μεγάλης φυσικής διάπλασης. Το πρώτο που παρατηρεί κανείς, είναι τα μεγάλα του χέρια. Το βλέμμα ευθύ. Κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι είναι ναρκομανής. «Είχα πάντα την δουλειά μου», — μας λέει σαν να μας ζητάει συγνώμη. «Πάντα είχα το διαμέρισμά μου».

Γελά με ένα παιδικό χαμόγελο και συνεχίζει. «Ένα διάστημα έμεινα καθαρός για τρεισήμισι χρόνια. Μετά γύρισα στην Ζυρίχη γιατί ερωτεύθηκα — και πάλι άρχισα». Γιατί κάθε φορά μετά από τις πάμπολλες προσπάθειες, αποτυχίες, έκανε κι' άλλη μια προσπάθεια, για να ελευθερωθεί από τα ναρκωτικά? «Τι να κάνω, αφού κάθε φορά που κάτι κατάφερα μόνος μου πήγαινε κατά διαβόλου?..». Ένοιωθα ανήμπορος. «Και το ήξερα: αργά η γρήγορα θα ξαναρχίσω». Μετά την τελευταία φορά μάζεψα λεφτά. Για τελευταία φορά πήγα στην κλινική Φράνκενταλ για αποτοξίνωση. «Είσαι στα καλά σου?», — μου λέγανε οι φίλου μου οι χρήστες.

Πήγα στην Μόσχα στον Δόκτορα Ζόμπιν. «Έκανα τα πάντα ότι μπορούσα να κάνω, αλλά αυτό με τον Ζόμπιν — είναι κάτι άλλο». Ο Κάρε είδε διάφορα χρώματα, αισθάνθηκε ότι βρέθηκε στην γιαγιά του και στον παππού του. Αισθάνθηκε ζεστασιά. Ανθρώπινη ζεστασιά. Η ένεση για την επαλήθευση την επόμενη μέρα, δεν ήταν ότι το καλύτερο. «Με φρόντιζαν

όμως». Το πρώτο που έκανε ο Κάρι, όταν γύρισε στην Ελβετία, — πήγε κατ' ευθείαν στους παλιούς του φίλους χρήστες. «Το να βλέπεις, πως οι άλλοι κάνουν χρήση, παλιά, ήταν ανυπόφορο, αισθανόσουν τον εαυτό σου σαν σκυλάκι που του παίρνουν το κόκαλο από το στόμα. Οι παλάμες ιδρώνουν, και το μοναδικό που σκέπτεσαι είναι να μπορούσες να κάνεις και συ. Αυτή την φορά κάτι παρόμοιο δεν αισθάνθηκα». Με συλλογισμό επαναλαμβάνει. «Έφυγε αυτή η αίσθηση κι' αυτό ήταν όλο».

Φρέντη Σλίρεν 41 ετών (το όνομα έχει αλλαχθεί)

Η ηρωίνη του κόστιζε 3000 φράγκα τον μήνα. Επί 18 χρόνια.

Όταν ο Φρέντη χαμογελά, βλέπεις, ότι, στην κάτω μεριά του λείπει ένα δόντι. Με σιγουριά, μπορεί να προϋποθέσει κανείς, ότι έζησε άσχημους καιρούς ο Φρέντη, μέχρι που ήρθε στην κλινική του Δόκτορα Ζόμπιν. «Άρχισα με κοκαΐνη», — μας λέει. «Δεν μου δημιούργησε πρόβλημα. Με τη ηρωίνη τα πράγματα άλλαξαν». Ανάβει τσιγάρο, μας πλησιάζει ο σερβιτόρος: «Απαγορεύεται το κάπνισμα». Ο Φρέντη βγάζει το τσιγάρο από το στόμα. «Πότε το κατάλαβα ότι είμαι εξαρτημένος? Όταν σταμάτησα να έχω την δυνατότητα να πληρώσω τους λογαριασμούς μου. 3000 φράγκα το μήνα πήγαιναν στα ναρκωτικά! Τότε, αμέσως μπήκα στο πρόγραμμα απεξάρτησης Crossline στην Ζυρίχη. Παίρνεις τηλέφωνο και σε δύο εβδομάδες είσαι στο πρόγραμμα. Στο πρόγραμμα, τα ναρκωτικά είναι καθαρά. Μπορείς να κάνεις χρήση μια ζωή και να μην καταστρέψεις το σκυώτι σου».

Παλιά ο Φρέντι δούλευε άρτ-διευθυντής. Του άρεσε η δουλειά του και ο φόρτος εργασίας. Το ναρκωτικό εδώ ταίριαζε. Δουλεύεις σαν σκυλί και οι αντοχές σου είναι μεγάλες. Χωρίς αυτό όμως είσαι σκουλήκι».

Μια φορά γράφτηκε για την θεραπεία του Ζόμπιν αλλά την τελευταία στιγμή το αναίρεσε. Ο 82-χρονος πατέρας του τον εμπύχωσε για να πάρει την τελική του απόφαση. Μαζί με τον πατέρα του λοιπόν

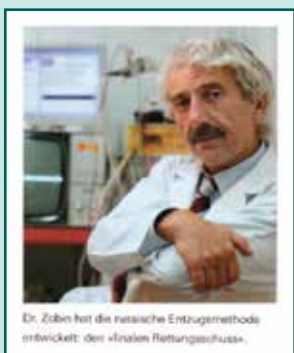
πήγαν στον δόκτορα Ζόμπιν. «Μετά βρέθηκε μ' αυτούς τους μαγνήτες στο κεφάλι. Κι' αυτή η παράξενη αίσθηση. Πετάς και τίποτε άλλο». Μετά από τρεις μέρες του ήρθε η σκέψη: «Δεν ξέρω, άλλο πια τι σημαίνει ευφορία από χρήση πρέζας. Είναι κάτι παρόμοιο με το να εξηγείς σε κάποιον τυφλό, τι είναι το κόκκινο φως». Τι σκέπτεται, όταν θυμάται την ζωή του με τα ναρκωτικά? «Ήμουν τυχερός είχα φύλακα άγγελο. Αν δεν είναι έτσι, θα μπορούσα να είχα πάθει πολλά τότε».

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Κείμενο. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΜΠΕΣ.

Φωτογραφίες. ΔΗΜΑ ΜΠΙΛΙΚΚΟΒ.

Η μετάφραση τυπώνεται με συντομεύσεις

Ο Μάρκος Ζπύτερ ήταν χρήστης 17 ολόκληρα χρόνια — όλες του οι προσπάθειές για θεραπεία ήταν αποτυχημένες . Είχε ακούσει για την θεραπεία που κάνει ένας ρώσος στρατιωτικός γιατρός, ο οποίος καταπολεμά την εξάρτηση από ηρωίνη, με επιτυχία 73 % σε μια διαδικασία διάρκειας 30 λεπτών και κατευθύνθηκε λοιπόν προς τη Μόσχα.

17 χρόνια ο Μάρκος ασχολιόταν με το να καταστρέφει την ζωή του. Και νάτος τώρα, τρέμοντας, πάνω στο στενό ιατρικό κρεβάτι με καρφωμένο το βλέμμα στο ταβάνι, με την καρδιά του να κτυπά στους 132 σφυγμούς το λεπτό, να μουρμουρίζει: «Γαμώτο νάτο αρχίζει». Στον λαιμό του έχει καρφωμένες δύο σύριγγες, μία με ένα διαφανές υγρό και μία με ένα άσπρο. Λίγο αργότερα θα μας πει: του φάνηκε ότι εξατμίσθηκε στον αέρα. Μπροστά του ανοίχτηκε ένα απέραντο κενό και από παντού περιλούστηκε με ένα λαμπερό άσπρο φως. Του φάνηκε ότι οι πυροσβεστικοί

Περιοδικό «NEON»
 [01] 2006 Γερμανία.

Die ehemaligen Patienten Patrick Lutz und Nicole Gyr zusammen mit Markus Suter zwei Tage nach seiner Behandlung. «Heroin interessiert mich einfach nicht mehr», sagt Markus.

Nicole Gyr (rechts) hat die Behandlung selbst hinter sich gebracht. Heute vermittelt sie Patienten wie Markus Suter nach Moskau.

ανιχνευτές στο ταβάνι του ιατρείου θα τον καταπιούν σαν ηλεκτρική σκούπα.

Ο Μάρκος Ζούτερ είναι 35 ετών και από τα δεκαοκτώ του κάνει χρήση ηρωίνης. Εκ πρώτης όψεως δεν του φαίνεται. Έχει δυνατά χέρια, φαρδύς ώμους, ξανθές μπούκλες. Αν τον καλοκοιτάξεις όμως θα παρατηρήσεις και τα απεριποίητα νύχια του, και το ότι του λείπουν μερικά δόντια, και τις γρατσουνιές στα χέρια. Την πρώτη του δόση ηρωίνης ο Μάρκος την πήρε στην Ελβετία, στο Μουλχάρμ λίγο πιο πέρα από το αγαπημένο του μπάρ «Ρέσλι». Μαζί με τον καλύτερό του φίλο το Τόνυ έκαναν την πρώτη μυτιά στο καπό του αυτοκινήτου. Το «Ρέσλι» δεν υπάρχει πια, ο Τόνυ πέθανε. Πέθανε πέρυσι από συγκοπή καρδιάς.

Αυτό που ζει, αυτό που νιώθει, τώρα ο Μάρκος, μοιάζει με ταξίδι, το ταξίδι ολό-

κληρης της ζωής του — η πιο ριζοσπαστική μέθοδος θεραπείας για την εξάρτηση, σε ολόκληρο τον κόσμο. «Καθαρός μέσα σε 30 λεπτά»- έτσι θα μπορούσε να ακουγόταν σε διαφήμιση. Αλλά, με μια παρατήρηση — «Σε περίπτωση υποτροπής επέρχεται διακοπή της αναπνοής χωρίς να χάνεται η συνείδηση».

Το ιατρικό κέντρο που προτείνει αυτή την θεραπεία, βρίσκεται στο χώρο του 25ου κεντρικού στρατιωτικού νοσοκομείου την Μόσχας, περιτριγυρισμένο από πάρκο, φυλασσόμενο από στρατιώτες, περιτοιχισμένο με αγκυλωτό σύρμα. Στην αίθουσα αναμονής — δερμάτινοι καναπέδες, στο γραφείο του γιατρού, καναπέδες και ένα μεγάλο σκούρο γραφείο, ο δε χώρος όπου γίνεται η θεραπεία, είναι εξοπλισμένος με τα απαραίτητα για τον έλεγχο του σφυγμού και την δραστηριότητα του

εγκεφάλου. Η μέθοδος της θεραπείας αυτής έχει γίνει για τον σοβιετικό στρατό, για αυτό στην Δυτική Ευρώπη είναι σχεδόν άγνωστη. Η εκπόνηση της μεθόδου έχει αρχίσει το 1980, όταν χιλιάδες σοβιετικοί στρατιώτες κατέφθασαν από το Αφγανιστάν εξαρτημένοι από την ηρωίνη. Τα στρατιωτικά νοσοκομεία τότε γέμισαν από στρατιώτες που τα κύρια χαρακτηριστικά τους ήταν, ρίγος, διάρροια, εφιδρώσεις, χλομάδα. Μέχρι τότε στην ΕΣΣΔ δεν υπήρχαν ούτε ηρωμανείς, ούτε ανάλογη μέθοδος θεραπείας. Τον καιρό εκείνο ο στρατιωτικός ψυχίατρος Μιχαήλ Ζόμπιν υπηρετούσε στην Τασκένδη κοντά στα σύνορα του Αφγανιστάν. Είχε γίνει λοιπόν κατανοητό τότε γι' αυτόν ότι τους ναρκομανείς, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν εντελώς παιδιά, θα τους έσωζε μία απλή και γρήγορη μέθοδος θεραπείας.

Ο Ζόμπιν μελέτησε την επίδραση της ηρωίνης στον εγκέφαλο. Το δηλητήριο αυτό έρχεται και διεγείρει τους υποδοχείς των οπιοειδών, που είναι μικροσκοπικοί σχηματισμοί αποτελούμενοι από νευρικά κύτταρα και είναι εκατομμύρια ως προς τον αριθμό.

Στους κανονικούς ανθρώπους οι υποδοχείς αντιδρούν στην ενδορφίνη, πράγμα που μας προκαλεί την αίσθηση της χαράς, της ευτυχίας. Οι ενδορφίνες όμως διεγείρουν κατά το μέγιστο το 15 % των οπιούχων υποδοχέων, την στιγμή που μια δόση ηρωίνης, διεγείρει έως και το 80 %. Πραγματική έκρηξη ευτυχίας. Οι υποδοχείς, μεταλλάσσονται, παραμορφώνονται και πρώτα απ' όλα πολλαπλασιάζονται. Η ιδέα του Ζόμπιν ήταν πολύ απλή. Εάν κλι-

σουμε τους υποδοχείς, η έλξη, ο εθισμός για ηρωίνη θα σταματήσει.

Πάνω σ' αυτήν την κατεύθυνση, τότε, το καιρό του ψυχρού πολέμου, έγιναν αρκετές έρευνες σε εργαστήρια βιολογικού και χημικού εξοπλισμού. Μετά από ένα χρόνο, στον Ζόμπιν παρουσιάσανε μία ουσία, γαλακτερού χρώματος, το συνθετικό παραγόμενο νευροπεπτίδιο, έτσι ονομάζονται οι ουσίες — μεταφορείς του κεντρικού νευρικού συστήματος.

Ο Ζόμπιν το δοκίμασε σε ποντίκια, αφού πρώτα τα κατέστησε εξαρτώμενα από την ηρωίνη. Πριν ούτε με ηλεκτρικό ρεύμα δεν μπορούσες να τα εμποδίσεις να μην ανοίξουν την πόρτα πίσω από την οποία βρισκόταν η μορφίνη. Μετά από τις ενέσεις με νευροπεπτίδια, ξαφνικά τα ποντίκια άρχισαν να ενδιαφέρονται μόνον για τυρί. Εάν τους δινόταν μορφίνη, όμως η άλλο οπιούχο, πέθαιναν επιτόπου.

Ο Μάρκος Ζούτερ, για τον Ζόμπιν, το διάβασε σε ένα περιοδικό. Το άρθρο λεγόταν «Η τελευταία, σωτήρια ένεση». Ο Μάρκος αμέσως έβγαλε το συμπέρασμα για τον εαυτό του, ότι αυτή είναι η τελευταία του ευκαιρία. Είχε κάνει μέχρι τότε πολλές θεραπείες, αλλά οι υποτροπές συνέβαιναν προτού βγει από την κλινική. Δύο φορές είχε πάθει υπερδόση. Εκτός αυτού, οι δραστήριοι ψυχολόγοι συνεχώς ξεσκονίζανε την παιδική του ηλικία — αν τον κτυπούσαν, αν τον βιάζανε κ.λ.π. «ανοησίες» απαντούσε κάθε φορά αυτός. «Η παιδική μου ηλικία ήταν η καλύτερη που θα μπορούσε να έχει κανείς».

Ο πατέρας του ήταν εργολάβος σε κατασκευές δρόμων, η μητέρα του δούλευε σε ταχυδρομείο, τα τέσσερα μεγαλύτερα στην ηλικία αδέρφια του τον φρόντιζαν. Οι Ζούτερ δεν ήταν πλούσιοι, αλλά τα χρήματα ήταν αρκετά για να ζουν σε σπίτι με λουλούδια στα μπαλκόνια και άσπρο -κόκκινες καρό κουρτίνες στα παράθυρα. Πριν κλίσει τα έντεκά του χρόνια ο Μάρκος, ζούσαν κοντά στην Ζυρίχη. Η μετακόμιση τους στο Μουλχάιμ τον σόκαρε στην αρχή. Τρεις χιλιάδες κάτοικοι, όλα τα σπίτια αγροτικά, εργοστάσιο παραγωγής κρουάκερ, τα παιδιά πήγαιναν στο σχολείο φορώντας λαστιχένια παπούτσια. Ο Μάρκος φορούσε σπορτέξ, αργότερα κρέμασε σκουλαρίκι στο αυτί και έκανε τατουάζ. Κρατούσε περήφανος απόσταση, αλλά είχε ζήτηση από τις κοπέλες. Ο αθλητισμός, το ποδόσφαιρο, το κίγκ μπόξινγκ τον βοηθούσαν σε αυτό.

Μόλις τέλειωσε το σχολείο, λέει ο Μάρκος, τέλειωσαν και τα καλά χρόνια. Ήτανε στα δέκα πέντε. Αρχισε να αποκτά την ειδικότητα του τεχνίτη για τζάκια. Ο εργολάβος του, τον ταπεινώνει, λέγοντάς του ότι είναι ανίκανος και ποτέ δεν θα τα καταφέρει. Οι γονείς του ποτέ μέχρι τότε δεν του είχαν υψώσει την φωνή. Ξαφνικά στην ζωή του εμφανίστηκε αυτή η «κοιλιά». Μια φορά, μετά από την δουλειά, λυπημένος ο Μάρκος περνούσε τον καιρό του στο «Ρέσλι» — μισσοκότεινα, γεμάτο καπνούς, ο ίδιος πάγκος, το τραπέζι, και μια ζωή οι ίδιοι άνθρωποι εκεί. Ένας από αυτούς ήταν και ο Τόνι, δυο χρόνια μεγαλύτερός του, και αυτός μαθητής του ίδιου τεχνίτη τζακιών, έμοιαζε με τον Μαικ Τάισον. Κουβεντιάζανε λοιπόν, περί ανέμων και υδάτων, έπιναν, κάπνιζαν χόρτο.

Ο Μάρκος σκέφτονταν να πάρει ειδικότητα, να υπηρετήσει τις υποχρεωτικές 17 εβδομάδες στον στρατό και να αρχίσει να ζει πραγματικά: γυναίκες, ταξίδια, μηχανάκι- το όνειρό του ήταν ένα Σουσούκι 750. Οι τεχνίτες τζακιών στην Ελβετία βγάζουν καλά λεφτά. Τα όνειρά του όμως τέλειωσαν τρεις μέρες πριν απολυθεί από τον στρατό. Ο εφημερεύων τον κάλεσε στο τηλέφωνο. Τον έπαιρνε η Μαία, μια συμπαθητική καστανομάλλα που είχε βγει μαζί της κανά δυο φορές. Του ανακοίνωσε, ότι θα γίνει πατέρας.

«Εδώ ήταν που ο κόσμος για μένα τέλειωσε- εξιστορεί ο Μάρκος. «Η οικογένεια δεν ήταν στα σχέδιά του τόσο νωρίς. Θα ήθελε να διασκεδάσει. Προσπαθούσε να την πείσει να ρίξει το παιδί. Αυτή δεν το δέχθηκε.»

Ο φίλος του ο Τόνι έκανε ήδη ηρωίνη κάπου-κάπου. «Είσαι στα καλά σου» του είπε ο Μάρκος. Η ηρωίνη νόμιζε ότι ήταν κάτι που είχε να κάνει με ταλαιπωρημένα υποκείμενα, που τα δείχνουν στην τηλεόραση. Εκείνο το Σάββατο-Κυριακό που ήταν να αρχίσει η μεγάλη του ελευθερία ήρθε. Παρκάρανε το μπλε «ρενό» του Μάρκου, μπροστά στο μπαρ «ρέσλι», πήραν δυο μυτιές. Πρώτα έκανε μυτιά ο Τόνι, μετά ο Μάρκος.

«Ποτέ δεν ένιωσα τόσο ζεστασιά-μας διηγείται. «Διαχέονταν από τον αυχένα σε όλο το κεφάλι. Η νευρική κατάσταση που είχα και το σφίξιμο στο στομάχι-εξαφανίσθηκαν. Έμοιαζε με απελευθέρωση».

Ο δόκτορας Ζόμπιν είναι 49 ετών, μετρίου αναστήματος, αδύνατος με σγουρά άσπρα μαλλιά. Πριν δέκα χρόνια εγκαινία-

σε το πρώτο ιατρικό κέντρο απεξάρτησης. Τους Σοβιετικούς στρατιώτες δυστυχώς δεν πρόλαβε να τους βοηθήσει. Με την έξοδο του στρατού από το Αφγανιστάν σταμάτησαν και οι έρευνες πάνω στην θεραπεία απεξάρτησης. Μόνον το 90 όταν η ηρωίνη εγκαθιδρύθηκε για τα καλά στην απληροφόρητη Ρωσία, καταπίαστηκε ξανά με αυτό. Τα λεφτά ήτανε λίγα, δοκίμασε την μέθοδο ακόμα και στον εαυτό του.

Στους πρώτους ασθενείς το παρασκευάσμα δούλεψε ακριβώς όπως στα ποντίκια που τους έσβηνε εντελώς, την μνήμη των ναρκωτικών. Ο εγκέφαλος του ανθρώπου είναι πιο σύνθετος και η πρόσβαση στους υποδοχείς των οπιοειδών πιο δύσκολη. «Στον εγκέφαλο δημιουργείται μήτρα. Αυτή η μήτρα πρέπει να διασπασθεί», εξηγεί ο Ζόμπιν. Τη λύση την έχει βρει. Στον ασθενή, εκχύνεται ναρκωτική ουσία, ανάλογη του LSD (είναι και αυτό προϊόν στρατιωτικών μελετών) και παράλληλα ο εγκέφαλος υπόκειται επίδρασης ηλεκτρομαγνητικών σημάτων. Εξαιτίας αυτού και οι φαντασιώσεις του ταξιδιού την ώρα της θεραπείας.

Στην Δύση γίνονται πολλές συζητήσεις γύρω από την Μέθοδο του Ζόμπιν. Οι συνάδελφοί του εκφράζουν την δυσαρέσκεια τους για την απόκρυψη μέχρι τώρα της φόρμουλας του βασικού παρασκευάσματος. Λέγεται δε, ότι ο Ζόμπιν, μάλλον, κάνει τεχνάσματα με την προσωπικότητα και το κυριότερο, ότι είναι εύκολος ο συμβιβασμός με τον θάνατο. Εάν οι ασθενείς του μετά από την θεραπεία, ξανακάνουν ηρωίνη, θα πάθουν κάτι που μοιάζει με υπερδόση. Οι υποδοχείς των οπιοειδών εκτελούν

καθήκον υπεράσπισης, ώστε τα οπιούχα να μην διεισδύσουν στα βαθιά τμήματα του εγκεφάλου, όπου βρίσκεται το αναπνευστικό σύστημα. Μετά από την θεραπεία αυτό το καθήκον δεν θα μπορούν να το εκτελούν, για αυτό η χρήση οπιούχων παυσίπονων απαγορεύεται. Είκοσι ασθενείς που επέστρεψαν στα ναρκωτικά αποτελεί το 27%-ποσοστό πολύ μικρό.

Μετά από την πρώτη του μαστούρα από την ηρωίνη ο Μάρκος ανυπομονούσε πότε θα έρθει το Σαββατο-Κύριακο για να πάει με τον Τόνι στην Ζυρίχη να αγοράσουν ναρκωτικά. Πήραν μαζί τους και τον Μάξι, άνθρωπο με πολύ χιούμορ. Αυτός όμως είχε κάποιο πρόβλημα με την καρδιά του. Αγόρασαν ναρκωτικά, πολύ δυνατά. Το βράδυ ο Μάξι πέθανε. Ο Μάρκος, αυτό το γεγονός το έμαθε το πρωί. Στην κηδεία του ορκίστηκε, ότι ποτέ πια στην ζωή του δεν θα κάνει χρήση ηρωίνης. Κράτησε τον όρκο του τέσσερις εβδομάδες — ώσπου έπεσε στα χέρια του το μπουφάν που φορούσε την μέρα που πέθανε ο Μάξι. Στην εσωτερική τσέπη βρήκε την ηρωίνη που απέμενε. «Ναί, από τότε κάνω χρήση επί καθημερινής βάσης».

Στην αρχή τα ναρκωτικά του έδιναν αμέτρητη ενέργεια, μπορούσε να δουλεύει όπως ποτέ άλλωτε, να χορεύει ως το πρωί, στο ποδόσφαιρο και στο κικ-μπόξινγκ είχε πολύ επιτυχία. Σε λίγο όμως, μετά από κάθε προπόνηση, είχε εμετούς, άρχισε η χρόνια διάρροια, σε τρεις μήνες, τέλειωσαν τα λεφτά, και ένα βράδυ μπήκε στην κλινική. Όταν η Μαία του χάρισε ένα κοριτσάκι, δεν ενδιαφέρθηκε καθόλου. Το πρωί πήγαινε στην δουλειά και το βράδυ, έκανε χρήση

μπροστά στην τηλεόραση. Αδυνάτιζε και χλόμιαζε συνεχώς. Οι γονείς του ανησυχήσανε. «Αγόρι μου πέστα μας όλα» του έλεγε ο πατέρας του. «Μήπως έχεις AIDS?»

Μετά τον Μάρκο τον σταμάτησε η τροχαία γιατί πέρασε με κόκκινο σε κατάσταση μαστούρας. Επέστρεψε από την Ζυρίχη και το αυτοκίνητο είχε πολύ ηρωίνη. Τον κράτησαν ένα βράδυ και έψαξαν το αυτοκίνητο. Το πρωί ο Μάρκος τηλεφώνησε τους γονείς του και τους παρακάλεσε να τον πάρουν, λέγοντάς τους ότι τον κράτησαν γιατί οδηγούσε δήθεν μεθυσμένος. Ο πατέρας του πήγε στο τμήμα και τα βάλε με τους υπάλληλους, φωνάζοντας του ότι το παιδί κάνει βαριά δουλειά και δικαιούται κάπου — κάπου λίγο παραπάνω μπύρα.

Εδώ τα πράγματα ξεκαθάρισαν. Η μάνα του ξέσπασε σε υστερία. Ο Μάρκος τους υποσχέθηκε να την βγάλει με ξερά. Κλείστηκε στο δωμάτιο του και η μητέρα του τρεις φορές την ημέρα του έφερνε φαγητό. Όταν όμως του πέρασαν τα στερητικά, τότε έκανε αυτό που θα έκαναν οι περισσότεροι από τους ναρκομανείς — επιβράβευε τον εαυτό του με ναρκωτικά.

Τέσσερα χρόνια ο Μάρκος εισέπνεε μόνον ηρωίνη. Στην κλινική, όταν πλέον οι εισπνοές δεν του έφεραν το επιθυμητό αποτέλεσμα, ένας άλλος ασθενής του έκανε την πρώτη του ένεση. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα τα χέρια του Μάρκου γέμισαν με σημάδια από τις ενέσεις. Ακόμη και το καλοκαίρι φορούσε μακρυμάνικη μπλουζά. Έφθασε σε σημείο να κάνει 5 γραμμάρια την ημέρα, μία ένεση κάθε οκτώ ώρες. Ο μισθός του δεν

του έφθανε ούτε για μια εβδομάδα. Άρχισε να πουλά ηρωίνη, να κλέβει, συνόδευε γυναίκες πλουσίων της Ζυρίχης. Και αυτό δεν είναι τίποτε. Μετά από κάποια θεραπεία, πήγε στο Σολοτούρ, κοντά στην Μπέρνγκ, με σκοπό να αρχίσει μια καινούργια ζωή. Η προσπάθειά του κατέρρευσε την πρώτη κιόλας βραδιά. Σπίτι του έγινε η τουαλέτα, ενός πάρκου στην πόλη. Πονώντας σ' όλο του το σώμα ξυπνούσε κάθε πρωί στο βρώμικό της πάτωμα.

Ο Μάρκος Ζούτε είναι ο δέκατος πέμπτος Ελβετός που ήρθε για θεραπεία στον Δόκτορα Ζόμπιν. Οι υπόλοιποι δέκα τέσσερις είναι καθαροί. Τα πρώτα έξι χρόνια πριν, η Νικόλ Γκίρ από το Μπάντεν, έγινε μανάτζερ στις πωλήσεις μετά από την θεραπεία της στον Δόκτορα Ζόμπιν. Σήμερα είναι η μεσάζων σ αυτούς που θέλουν να έρθουν στην Ρωσία. Έρχονται και από την Γερμανία. Ο δόκτωρ Ζόμπιν λέει «Θα ήθελα στην Δύση, στις συζητήσεις που γίνονται για μας να μην υπάρχει προκατάληψη. Η μέθοδος της θεραπείας που εφαρμόζουμε δεν είναι ούτε θαύμα ούτε φρίκη. Είναι μια μέθοδος μεταξύ των άλλων». Και συγκεκριμένα, ρωσική μέθοδος, εμφανιζόμενη σε μια χώρα, όπου οι ναρκομανείς δεν ζουν πάνω από τρία χρόνια. Όποιος δεν πεθαίνει από υπερδόση, πεθαίνει από ηπατίτιδα η από AIDS. Μία από τις μεθόδους «Θεραπείας για την εξάρτηση» εδώ είναι ότι τους ναρκομανείς τους κρατούν δεμένους στο κρεβάτι, μέχρι να το ξεπεράσουν με στεγνά. Στην χώρα αυτή, ούτε καν γίνεται λόγος για κρατικές επιχορηγήσεις και μακρόχρονη θεραπεία με ψυχολογική υποστήριξη, για οίκους ευγηρίας που να παρέχονται στους ναρκομανείς —

όπως τώρα συζητιέται στην Ελβετία. Διανομή ηρωίνης κατόπιν ιατρικής συνταγής όπως γίνεται στην Γερμανία, δεν επικροτείται εδώ. Είναι απαγορευμένα και τα υποκατάστατά της όπως η μεθοδόνη. Σήμερα στην Ρωσία πεθαίνουν διακόσιοι ναρκομανείς καθημερινώς.

Η θεραπεία στον Ζόμπιν κοστίζει 4300 εβρο, χωρίς τα εισιτήρια και το ξενοδοχείο. Η σειρά αναμονής είναι γύρω στους δύο μήνες. Ο Ζόμπιν δεν θεωρεί την μέθοδο του, μαζική θεραπεία. Το ρίσκο είναι μεγάλο. Τους ασθενείς τους διαλέγει. Πρέπει να έχουν την υποστήριξη της οικογένειάς τους και μόνιμη δουλειά, διότι «Ποτέ μια θεραπεία δεν μπορεί να είναι δυνατότερη από έναν στρατό φίλων — χρηστών», λέει ο Ζόμπιν.

Ο Μάρκος είναι πολύ περήφανος γιατί παρά το ότι ήταν ναρκομανής, είχε πάντα την δουλειά του και ποτέ δεν τον έχουν απολύσει. Εξαιτίας των πολλών προστίμων και της διατροφής του παιδιού του, είναι μέσα στα χρέη και γι' αυτό ένα μέρος των εξόδων του για την θεραπεία τα ανέλαβε το ταμείο «no drugs». Πριν έρθει στην Μόσχα ο Μάρκος αποτοξινώθηκε στην κλινική στην Φριντριχσαφένη. Η θεραπεία του Ζόμπιν θα πιάσει μόνον στην περίπτωση που για τρεις εβδομάδες ο εγκέφαλος δεν έχει δεχθεί κανένα είδος οπιούχου — καθόλου ηρωίνης. Η κόρη του η Ζασμίν που είναι τώρα 17 χρονών, του τηλεφώνησε ήδη και του ευχήθηκε καλή επιτυχία. Η μητέρα του τον ξεπροβόδισε στο αεροδρόμιο κλαίγοντας.

Η θεραπεία πήγε καλά. «Μετά από 20 λεπτά «πτήσης», ο Μάρκος συνήλθε και με το ζόρι στάθηκε στα πόδια του. Το πιο

φοβερό όμως έγινε την επόμενη ημέρα το πρωί. Ο Δόκτωρ Ζόμπιν, βάζει στην σύριγγα προμιντόλι-οπιούχο 40 φορές ασθενέστερο της ηρωίνης. Ο Μάρκος και πάλι είναι ξαπλωμένος στο ιατρικό κρεβάτι. Ο Ζόμπιν του εκχύνει το παρασκευάσμα. Σε ένα λεπτό η αναπνοή εξασθενίζει και τελικά σταματάει εντελώς. Όλοι οι μυς στο σώμα του Μάρκου είναι σαν να είναι παράλυτοι από αυτή την ελάχιστη δόση οπιούχου. Το μυαλό του όμως είναι πεντακάθαρο. «Ευσυνειδήτως προέρχεται ο κλινικός θάνατος» λέει ο Ζόμπιν. Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να επαληθεύσουμε αν είχε επιτυχία η θεραπεία. Ο βοηθός του γιατρού, τοποθετεί στο πρόσωπο του Μάρκου την μάσκα και του διοχετεύει οξυγόνο. Σε τεσσεράμισι λεπτά η αναπνοή επανέρχεται. Ο Μάρκος αχόρταγα ρουφάει αέρα. Το πρώτο που λέει είναι: «Σε κανέναν δεν εύχομαι τέτοιο θάνατο».

Πέρασαν δύο μήνες μετά από την θεραπεία. Ο Μάρκος είναι και πάλι στην Ελβετία. Έβαλε 10 κιλά και δεν έχει πλέον εθισμό στην ηρωίνη. Πήγε και στην Ζυρίχη στην γειτονιά όπου πουλούν ναρκωτικά «Απλώς ήθελα να ξέρω» — μας λέει. Αν και θυμάται πολύ καλά πως είναι το να «Παίρνεις ηρωίνη», «Η ιδέα αυτή όμως δεν τον ελκύει πλέον» «Κάπου-κάπου ο ύπνος μου χαλάει, αλλά πάλι διορθώνεται». Ζει σε ένα μικρό διαμέρισμα στην Φραουενφίλδη και δουλεύει με το κομμάτι του χρόνου θα ξεχρεωθεί. Φτιάχνει τα δόντια του, το Σαββατο-Κύριακο γυμνάζεται και σχεδιάζει να πάει για λίγο στο Λονδίνο. Το περιμένει πολύ αυτό το ταξίδι. «πάντα ήθελα να επισκεφτώ το Λονδίνο, αλλά φοβόμουν ότι θα με πιάσουν με ναρκωτικά».

Ο ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΑΜΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΤΗΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ.

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ ΣΤΟΥΦ

Η μετάφραση τυπώνεται με συντομεύσεις

Εφημερίδα «welt am Sonntag»

Γερμανία 19 Αυγούστου 2007

WELT *am* SONNTAG

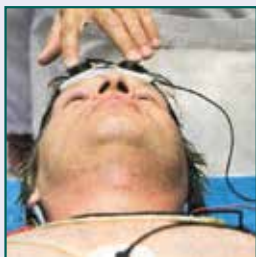

Ο Κριστιάν Ράμποου είναι χρήστης εδώ και δέκα επτά χρόνια. Η τελευταία του ευκαιρία — η πιο επιτυχημένη στον κόσμο θεραπεία για την εξάρτηση. Η θεραπεία ενός ρώσου στρατιωτικού γιατρού.

Την προηγούμενη εβδομάδα ο Κριστιάν έβγαινε με τους φίλους του και έψαχνε για καινούργιο διαμέρισμα. Έκανε ηλιοθεραπεία και προσπαθούσε να αδυνατίσει.

Γιόρταζε, χόρευε, λίγο έπληττε, και στο τέλος της ημέρας ήρεμα έπεφτε για ύπνο. Η προηγούμενη του εβδομάδα ήταν από τις καλύτερές του — ακόμη μια εβδομάδα αυτής της καινούργιας ζωής, που άρχισε εδώ και λίγο καιρό πριν.

Το γεγονός συνέβη στις 26 Ιουνίου — αυτή ακριβώς την ημέρα ο Κριστιάν Ράμποου, ο σαρανταετής άνεργος από το Βερολίνο, ελευθερώθηκε από την εξάρτηση του στην Μόσχα. Υπάρχει μόνον ένα μέρος στον κόσμο, όπου οι ναρκομανείς έχουν την δυνατότητα να ελευθερωθούν από τον εχθρό τους για πάντα. Αυτό το μέρος βρίσκεται σε προάστιο της Μόσχας, σε στρατιωτικό νοσοκομείο. Εκεί στην άκρη, υπάρχει ένα μικρό κτίριο. Το λεωφορείο σταματάει εδώ.

Ο Κριστιάν κουράστηκε, εδώ και μερικές ημέρες δεν κοιμάται σχεδόν καθόλου. Χθες έφθασε στην Μόσχα μαζί με την Ελβετίδα Νικόλ Γκιρ. Αυτή έκανε την θεραπεία πριν επτά χρόνια. Τώρα εργάζεται για να φέρνει ανθρώπους στην κλινική. Είναι συμπαθής γυναίκα, μόνον που το διάφραγμα της μύτης της τό'χει κάψει με κοκαΐνη — τότε, στην πρώτη της ζωή. Μας λέει, ότι είναι ευτυχισμένη, αφού δεν σκέπτεται τα ναρκωτικά πλέον. Λέει ότι ησύχασε πια το κεφάλι της. Ο δόκτορας Ζόμπιν έδωξε τα κακά πνεύματα.

Κατά την θεραπεία σφραγίζονται οι υποδοχείς των οπιοειδών στον εγκέφαλο

Ο δόκτορας Ζόμπιν, τον οποίον κάποια μέσα μαζικής ενημέρωσης τον αποκαλούν δόκτωρ Ζόμπι, μας προτείνει σ' αυτό το κτίριο την πιο επιτυχημένη στον κόσμο θεραπεία απεξάρτησης. Διάρκει μισή ώρα και επιδρά άμεσα στον εγκέφαλο. Δεν πονά.

Η ρώσικη μέθοδος θεραπείας απεξάρτησης κλίνει την πόρτα στον εγκέφαλο. Τα οπιούχα, στα οποία υπάγεται η ηρωίνη, επιδρούν σε συγκεκριμένους υποδοχείς — κύτταρα, τα οποία με την σειρά

τους μεταποιούν χημικές προκλήσεις σε μορφή, κατανοητή για το νευρικό σύστημα. Υπό κανονικές συνθήκες οι υποδοχείς αλληλεπιδρούν με την ορμόνη που λέγεται ενδορφίνη. Η ενδορφίνη παράγεται, όταν κάνουμε σεξ, όταν δίνουμε κάποιο εξεταστικό μάθημα, όταν ερωτευόμαστε ή όταν πηδούμε από το αλεξίπτωτο. Σε έναν κανονικό άνθρωπο η ενδορφίνη ενεργοποιεί ταυτόχρονα το 10-20 % των υποδοχέων. Η ηρωίνη ενεργοποιεί το 90-100 %. Ο εγκέφαλος σ' αυτήν την περίπτωση, προς αποφυγή κακού, αντιδρά με πολλαπλασιασμό των υποδοχέων. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα ο οργανισμός σταματά να παράγει ενδορφίνες. Δημιουργείται η λεγόμενη εξάρτηση.

Με την μέθοδό του ο Ζόμπιν σφραγίζει τους υποδοχείς των οπιοειδών. Ο εθισμός σταματάει. Μοιάζει σαν να ξεπερνάς έναν παθιασμένο έρωτα που απέτυχε. Ξέρεις πολύ καλά ότι τα ναρκωτικά υπάρχουν αλλά δεν σε ελκύουν πια.

Ο δόκτορας Ζόμπιν δεν πιστεύει σε συζητήσεις που γίνονται περί εξάρτησης

Τελευταία φορά ο Κριστιάν έκανε χρήση πριν τρεις εβδομάδες. Πριν από την θεραπεία στην Μόσχα πρέπει να είσαι καθαρός. Τώρα κάθετε στο ιατρείο του Δόκτορα Ζόμπιν. Μοιάζει σαν να κλαίει, αλλά στα μάγουλά του τρέχουν όχι δάκρυα, αλλά ιδρώτας.

Ο Κριστιάν — είναι ο πρώτος γερμανός που ήρθε για θεραπεία στον δόκτορα Ζόμπιν,

μέσω της Νικόλ, που κάθετε δίπλα του, στο ντιβάνι. Ο Κριστιάν ιδρώνει, ο Ζόμπιν ρωτάει. Πόσα χρόνια είναι εξαρτημένος, πόσο συχνά, από πότε έχει ηπατίτιδα C και αν ξέρει ότι είναι σοβαρή ασθένεια. «Γιατί» ο Ζόμπιν δεν ρωτάει. Λέει ότι οι τύχες όλων αυτών μοιάζουν. Πρόκειται για τα ίδια προβλήματα σ' όλους. Μας λέει, ότι οι ναρκομανείς με μεγάλη ευχαρίστηση μιλούν συνεχεία για τον εαυτό τους. Λένε ότι δεν κοιμούνται καλά χωρίς ναρκωτικό η με ναρκωτικό και ότι βλέπουν εφιάλτες. Λένε ότι η παιδική τους ηλικία ήταν δύσκολη και ότι το περιβάλλον τους δεν είναι καλό. Ο δόκτωρ Ζόμπιν λέει, ότι στην Δύση με τους ναρκομανείς μιλούν πολύ. Αλλά πιο είναι το όφελος από αυτές τις συζητήσεις? Τι έχουν να τους πουν οι ναρκομανείς που δεν το ξέρει αυτός?

Ο Κριστιάν δεν θυμάται την ζωή που είχε χωρίς ναρκωτικά. Μπορεί να ήταν και καλή. Γιατί εξαρτήθηκε δεν ξέρει. Μήπως γιατί κάποτε στο σχολείο στον αποκαλέσανε γκανέμη- αυτό ακόμη και σήμερα το θυμάται. Μήπως επειδή ο πατέρας του έπαθε εγκεφαλικό, η μήπως από βαριεσσιμάρα.

Χωρίς ηρωίνη η ζωή του Κριστιάν έγινε αφόρητη

Το 1990 ο Κριστιάν για πρώτη φορά δοκίμασε ηρωίνη. Κατόπιν αμφεταμίνες, χασίς, κοκαΐνη. Το 2004 απέκτησε παιδάκι με την Κίρστεν. Το 2005 η γυναίκα του η Κριστιάνα έκανε την «χρυσή ένεση».

Μας λέει, πως το ναρκωτικό σαν παράσιτο του κατέστρεψε την ζωή του,

ώσπου δεν του έμεινε σχεδόν τίποτε. Τι όμως θα μπορούσε να κάνει την στιγμή που το ναρκωτικό ήταν μαζί του στις καλές και στις κακές μέρες. Μας λέει, πως το ναρκωτικό τον ανέβαζε τόσο ψιλά, όσο τίποτε άλλο. Μας λέει, πως χωρίς το ναρκωτικό η ζωή του ήταν απαίσια. Έτσι όμως λένε όλοι.

Τώρα, μισόγυμνος, είναι ξαπλωμένος στο ιατρικό κρεβάτι και περιμένει την τελευταία μαστούρα της ζωής του. Ο χώρος είναι μικρός και είναι γεμάτος από ανθρώπους: Ο δόκτορας Ζόμπιν, ο αναισθησιολόγος, η Νικόλ και ο Κριστιάν. Σε ένα από τα μηχανήματα ακούγεται ο ήρεμος κτύπος της καρδιάς του Κριστιάν να καταγράφεται.

Το παρασκεύασμα επιδρά σαν LSD

Η σύριγγα είναι γεμάτη με γαλακτώδες υγρό που ενεργοποιεί τους υποδοχείς, για να τους σφραγίσει αργότερα. Αυτό επιδρά σαν LSD. Μόνον που είναι πιο δυνατό. Αυτό που περιμένει τον Κριστιάν, τα εξειδικευμένα βιβλία το ονομάζουν «η ζωή μετά από τον θάνατο». Τώρα είναι μία και τέταρτο. Ο αναισθησιολόγος κάνει την ένεση στην φλέβα.

Στις μία και είκοσι, μπαίνει το δεύτερο παρασκεύασμα και θα στείλει τον Κριστιάν σε ταξίδι. Πετάει πάνω από τους δρόμους της Μόσχας, μέσα από τούνελ, ο αέρας του κτυπά το πρόσωπο. Γύρω στις μιάμιση το σώμα του χάνετε, οι μυς συσφίγγονται, τα κόκαλα αντιδρούν, στο

κεφάλι επικρατεί φόβος. Μετά από πέντε λεπτά χίλια χέρια τον ακουμπούν τρυφερά. Μήπως είναι και πάλι ο άνεμος? Τι ωραία να πετάς μ αυτόν τον τρόπο — χωρίς να κοπιάζεις — σκέπτεται και μετά από πέντε λεπτά προφέρει: «Πετάω από την Μόσχα στην Μόσχα και από την Μόσχα στην Μόσχα και πάλι πίσω».

Κλίνει τα μάτια. Δεν μπορεί να καταλάβει πως γίνεται αυτό, αλλά στις δύο παρά είκοσι ο Κριστιάν είναι ένα βήμα από τον θεό. Ανοίγει το μάτια του. Τα μάτια του είναι υγρά, βλέπει καπνό στο ταβάνι και λέει: «Είμαι σε θέση να καταλάβω». Ο αναισθησιολόγος κάνει ένεση με ένα άσπρο ζελέ, που θα του σφραγίσει για πάντα τους υποδοχείς. Ένα από τα μηχανήματα μιλάει ρωσικά: «Η θεραπεία τελείωσε. Να είστε πάντα καλά και υγιείς». Είναι δύο παρά τέταρτο. Σε λίγα λεπτά ο Κριστιάν και πάλι συνέρχεται και νιώθει μια χαρά.

Στην Ρωσία η ηρωίνη είναι ναρκωτικό για τους νέους

Αργότερα ο Κριστιάν κάνει βόλτα στην Μόσχα. Ο Κριστιάν ισχυρίζεται, ότι τους ναρκομανείς μπορεί να τους καταλάβει από μακριά, από το πως περπατούν, πως στέκονται, πως είναι ντυμένοι. Μας λέει πως εδώ και 20 χρόνια κάθε μέρα, ψάχνει τους ανθρώπους με το βλέμμα του. Λέει: Να αυτόν μπορείς να τον ρωτήσεις, μάλλον κάτι θα έχει. Παρατηρεί λοιπόν και μας λέει, ότι εδώ ναρκομανείς υπάρχουν σχεδόν παντού. Παρατηρεί το ανήσυχο βλέμμα τους, βλέπει πως τρέμουν.

Η Ρωσία είναι χώρα εξαρτημένων. Όταν το 1991 έπεσε η Σοβιετική Ένωση, χάθηκαν και όλα εκείνα που κρατούσαν τους ανθρώπους, ο φόβος ήταν εκείνος που άρχιζε να εξουσιάζει. 2,4 εκατομμύρια εξαρτημένων από το αλκοόλ, πολλοί απ' αυτούς πίνουν λοσιόν ξυρίσματος και απολυμαντικά, γιατί είναι πιο φτηνά από την βότκα. Αυτή η εξάρτηση αφορά τους μεγαλύτερους στην ηλικία. Οι νέοι προτιμούν τα ναρκωτικά. Σύμφωνα με εκτίμηση του ΟΗΕ, οι εξαρτημένοι από τα ναρκωτικά αποτελούν 1 εκατομμύριο. Δεν υπάρχει οργανωμένη διανομή συριγγών, δεν υπάρχουν προγράμματα μεθαδόνης. Η ζωή των ναρκομανών εδώ είναι μικρή: Πεθαίνουν σε δέκα χρόνια.

Αυτή η καινούργια επιδημία, εξαπλώθηκε σ' όλη την χώρα. Στα μέσα του 80, ο πόλεμος του Αφγανιστάν έφερε τον θάνατο στην χώρα. Ήταν πολλοί οι στρατιώτες που δεν μπορούσαν να πολεμήσουν χωρίς ναρκωτικά και ήταν αυτοί που τα έφεραν στην πατρίδα τους, στα τσίγκινα φέρετρα των πεσόντων. Στην Ρωσία, τότε που τα σύνορα ήταν κλειστά, προβλήματα με τα ναρκωτικά δεν υπήρχαν.

Από του 3000 ασθενείς που έκαναν την θεραπεία οι 22 πέθαναν

Εκείνα τα χρόνια, όταν οι στρατιώτες επέστρεφαν πίσω, όταν κανένας δεν μπορούσε να πολεμήσει, όταν γέμισαν τα νοσοκομεία, από στρατιώτες με εφιδρώσεις, τρέμουλα, τότε άρχισαν οι έρευνες για την επεξεργασία μεθόδου, την οποία σήμερα εφαρμόζει ο Ζόμπιν. Ήταν στρατιωτικός

ψυχίατρος. Το τμήμα του πήρε την εντολή να θεραπεύσει του στρατιώτες και να τους κάνει και πάλι ικανούς να πολεμάνε. Οι έρευνες όμως δεν μπόρεσαν τότε να βοηθήσουν τους στρατιώτες γιατί ήρθαν αργά.

Τώρα η κλινική αυτή είναι ιδιωτική αν και βρίσκεται σε χώρο στρατιωτικού νοσοκομείου. Παρ' όλα αυτά δεν μπορεί να δημοσιεύσει στοιχεία για το τι χρησιμοποιεί στους ασθενείς, και πως όλα αυτά επιδρούν, τι, πως και πότε τα επεξεργάσθηκε. Αυτό παραμένει μυστικό.

Δεν λέει το πως αυτός βοηθάει τους ναρκομανείς. Λέει, ότι οι άνθρωποι από την Δύση συνεχία τον ρωτάνε γι' αυτό το θέμα, αλλά πάνω σ' αυτό δεν θα πει τίποτε, δεν μπορεί να πει τίποτα. Λέει, ότι θεράπευσε 3000 ασθενείς, οι 22 στην συνεχία πέθαναν, αλλά όχι εξ' αιτίας της θεραπείας. Λέει, για κοιτάξτε έξω τι γίνεται και δεν θα ρωτήσετε τίποτε άλλο. Βλέπετε πως υποφέρουν οι άνθρωποι? Αυτούς εγώ μπορώ να τους βοηθήσω.

Θεραπεία, μετά φυλακή — η εξάρτηση συνεχίζονταν

Στην Μόσχα βράδισσε, το μποτιλιάρισμα είναι τρομερό, διότι και πάλι έκλεισαν τον δρόμο της κεντρικής λεωφόρου για τον πρόεδρο Πούτιν. Ο Κριστιάν βγήκε για βόλτα — μετά από αυτήν την μεγάλη μέρα, που θα του αλλάξει την ζωή. Πάιρνει μια βαθιά αναπνοή και λέει: «Δόξα τον θεό, όλα τέλειωσαν». Αυτή η απείσια κατάσταση χωρίς το ναρκωτικό επιτέλους ξεπεράσθηκε. Όλη την ώρα να είσαι μέσα

στον ιδρώτα σαν γουρούνι. Οι αϋπνίες. Τα ψέματα. Όχι δεν είμαι ναρκομανής. Δεν ήμουν ποτέ.

Εκείνος που ο φίλος του, του έκανε την πρώτη ένεση γιατί αυτός φοβόταν τις βελόνες, σκέφτοταν: μα θα υπάρχει δυνατότητα να κάνω διαλείμματα. Τα διαλείμματα όμως όλο και μικραίνουν. Μετά τέλειωσαν και τα λεφτά. Πούλησε το διαμέρισμα και κάθε μέρα έτρεχε στην τράπεζα να βγάλει χιλια η δύο χιλιάδες μάρκα. Μετά αυτή η παλιό-μεθοδόνη, αυτό το ζόμπι — ναρκωτικό, όταν δεν σου απομένει τίποτε, μας διηγείται. Και το κλέψιμο. Έκλεβε καφέ στο μιλένιουμ. Έμπαινε στο σουπερ-μάρκετ και έβαζε τρία σακουλάκια κάτω από την μπλούζα, από την δεξιά μεριά και τρία από την αριστερή μεριά. Μετά τα πουλούσε, από πέντε μάρκα και έκανε επανάληψη, πέντε φορές την ημέρα. Σύνολο 150 μάρκα.

Αυτές οι ανόητες θεραπείες. Αθλητισμός, συζητήσεις, μια ομαδικώς, μια ατομικά, ως και την δουλειά εκεί την ονόμαζαν εργασιοθεραπεία. Ήταν κάποιοι που όταν ερχόταν οι δικοί τους να τους δουν διαμαρτύρονταν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Συμπέρασμα. Τον συνέλλαβαν μπροστά στα μάτια της μητέρας του — καθ' οδών, όταν πήγαινε στον επόπτη του και στα γρήγορα έφτιαχνε το ναρκωτικό. Τα στερεητικά στην φυλακή δεν είχαν τελειωμό. Με τις εβδομάδες δεν μπορούσε να κοιμηθεί, παρά μόνο κάποια δευτερόλεπτα. Πονούσαν όλα. Αισθάνεσαι και τον τελευταίο σου μι. Σε τελική ανάλυση, ναρκωτικά μπορεί να αγοράσει και στην φυλακή, μόνον που είναι πολύ ακριβά.

Ο φόβος ότι θα τρελαθείς εξ' αιτίας των ναρκωτικών

Μετά αυτή πέθανε. Το απόγευμα ήθελε να πάρει το παιδί. Είχε καινούργιο φίλο. Της τηλεφώνησε, και ο τύπος του είπε: «Νομίζω ότι είναι στο μπάνιο». Άφησε το ακουστικό, αμέσως πήρε τις πρώτες βοήθειες και πήγε στο σπίτι τους. Όταν έφθασε ήταν πλέον αργά.

Πολλές φορές σκεπτόταν: ακόμη λίγο, και θα τρελαθώ. Θα καταλήξω σε τρελοκομείο. Έτσι λοιπόν ήρθε στον δόκτορα Ζόμπιν. Αυτό το απόγευμα ο Κριστιάν ήταν πολύ συλλογισμένος. Και το πρωί επίσης. Αφού ο Κριστιάν το ξέρει: σήμερα, μάλλον κατάλαβε την ζωή μετά τον θάνατο. Αύριο ο δόκτωρ Ζόμπιν θα του δώσει την ευκαιρία να αισθανθεί τι εστί το να πεθαίνει κανείς.

Και πάλι ο Κριστιάν στο ιατρικό κρεβάτι. Έξω από τα παράθυρο με τις πατερίτσες βολτάρουν κάποιοι στρατιώτες. Βγάζουν από τις τσέπες τους κάτι παγουράκια και πίνουν, εκεί κάτω από τα δένδρα. Ο δόκτωρ Ζομπιν κάνει την ένεση. Για να γίνει η επαλήθευση ο γιατρός χρησιμοποιεί μια ελάχιστη ποσότητα συνθετικού οπιούχου. Εάν όλοι οι υποδοχείς έχουν σφραγίσει, τότε το ναρκωτικό θα προχωρήσει στα πιο βαθιά τμήματα του εγκεφάλου. Εκεί στον προμήκη εγκέφαλο βρίσκεται το αναπνευστικό και κινητικό κέντρο. Θα παραλύσουν. Ο Κριστιάν δεν μπορεί να πάρει αναπνοή στην διάρκεια πέντε λεπτών. Την συνειδησή του την έχει πλήρως. Στα χέρια του ο Κριστιάν δεν έχει φλέβες. Γι' αυτό, το ναρκωτικό στις μιάμιση το εκχύνουν

κατευθείαν στην υποαρτηρία. Ως συνήθως οι μυς παραλύουν σε δύο λεπτά.

Να αναπνέεις, ακόμη και τότε που είναι αδύνατο να αναπνέεις.

Ο Κριστιάν αναπνέει. Αναπνέει στις μία και δύο λεπτά, και τρία λεπτά και τέσσερα λεπτά. Ο δόκτωρ Ζόμπιν κοιτάζει το ρολόι και κάτι σιγομουρμουρίζει στα ρώσικα. Στις μία και πέντε λεπτά το στήθος του Κριστιάν ανεβοκατεβαίνει ακόμη. Στις μία και έξι ο Κριστιάν κοκκινίζει, αλλά αναπνέει ακόμη. Ξαφνικά το πρόσωπό του αλλάζει. Τρέμει. Μετά σαν να πέθανε. Μετά ανοίγει τα ματιά. Υπήρξαν περιπτώσεις που κάποιοι ασθενείς αυτή την στιγμή τα έκαναν επάνω τους. Ο Κριστιάν κοιτάζει τον δόκτορα Ζόμπιν. «Κάνει προσπάθειες να αναπνεύσει», — μας λέει ο γιατρός. Το οξυγόνο σιγά σιγά πέφτει. Έως το 98,5 %. Έως 98%. Έως 97%. Ο Κριστιάν δεν μπορεί να μιλήσει. Βλέπει προς την μεριά της μάσκας οξυγόνου στα χέρια του γιατρού. «Ανέπνευσε», του λέει ο δόκτωρ Ζόμπιν. Τα μάτια του Κριστιάν είναι υγρά και γυαλίζουν, σαν να είναι ζαλισμένος. Αλλά αυτή την φορά δεν πετάει πουθενά. Επίμονα βλέπει τον δόκτορα Ζόμπιν. «Το βλέπουμε ότι δεν μπορείς να αναπνεύσεις», του λέει «Προσπάθησε». Ο Κριστιάν σκέπτεται: ήρθε το τέλος μου. Και εισπνέει.

Την προηγούμενη εβδομάδα ο Κριστιάν ήταν ακόμη ζωντανός. Μας λέει, ότι την ηρωίνη δεν την σκέπτεται πλέον και ότι δεν έχει εθισμό σ' αυτήν. Ότι για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια νιώθει μια χαρά. Τώρα όλα πάνε καλά.

ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΛΑΘΗ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Σύμφωνα με την γνώμη του δόκτωρα Ζόμπιν:

1. ΣΤΑΜΑΤΑ ΑΜΕΣΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΧΡΗΣΗ, ΓΙΑΤΙ ΑΛΛΙΩΣ...

Και ακολουθούν ένα σωρό απαγορεύσεις. Παίρνοντας αυτά τα αυστηρά μέτρα οι γονείς δεν συνειδητοποιούν το βάθος του προβλήματος. Αυτό που κάνει το παιδί τους δεν είναι καπρίτσιο, δεν είναι ιδιοτροπία, δεν είναι ενδιαφέρον προς τον απαγορευμένο καρπό – είναι φυσική και ψυχική εξάρτηση, η αποβολή της οποίας πρακτικώς είναι αδύνατη να πραγματοποιηθεί από τον ασθενή χωρίς βοήθεια.

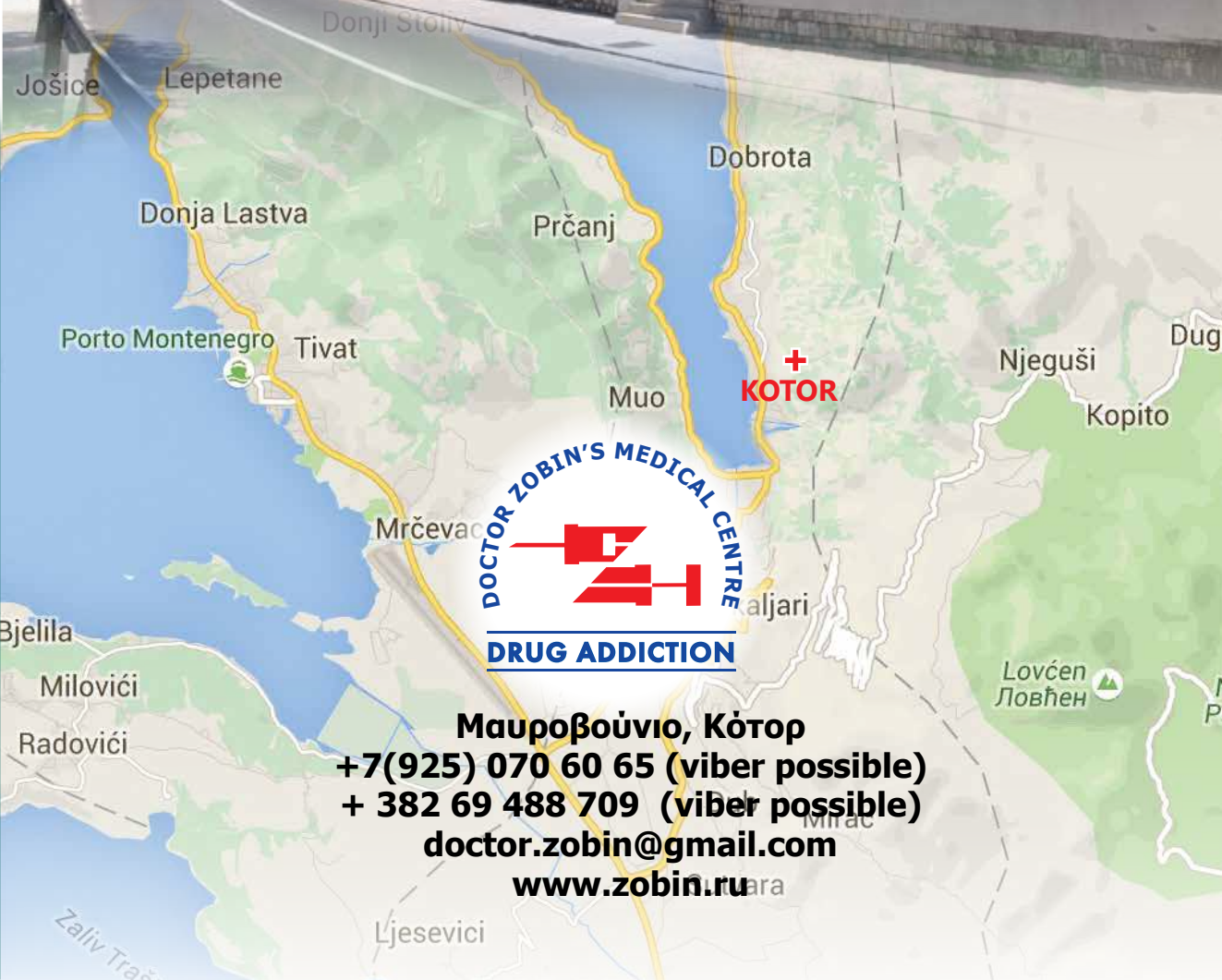
2. ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΙΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΑΡΚΟΜΑΝΗ ΛΕΣ

και γίνεται λόγος για κάποιο παράπτωμα και όχι για την άρρωστη εξάρτηση και για την σκλαβωμένη βούληση ελέγχου των πράξεών του. Ανακαλύπτοντας ότι οι υποσχέσεις δεν εκπληρώνονται, οι γονείς νιώθουν γελασμένοι. Οι κατηγορίες, οι προσβολές, η αγανάκτηση έχουν σαν αποτέλεσμα τους καυγάδες και την αποξένωση από την οικογένεια.

3. ΤΟ ΚΥΡΙΟΤΕΡΟ – ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΤΟΥΝ ΤΑ ΣΤΕΡΗΤΙΚΑ.

Είναι πολλοί αυτοί που θεωρούν ότι η εξάρτηση είναι ασθένεια του σώματος και μόνο, γι' αυτό περιορίζονται στην αποτοξίνωση (στον καθαρισμό του οργανισμού από το ναρκωτικό). Είναι πολύ συχνό το φαινόμενο, που το παιδί βγαίνοντας από το νοσοκομείο, αρχίζει πάλι να κάνει χρήση. Γιατί άραγε? Διότι είναι πολύ δυνατή η ψυχολογική εξάρτηση – η επιθυμία πάλι και πάλι και ξανά να νιώσει αυτό το κάτι άλλο που δεν συγκρίνεται με τίποτε. Αυτό ακριβώς είναι το δύσκολο, το πιο βασικό στάδιο της θεραπείας της απεξάρτησης.

Σε όλες τις περιπτώσεις, η πιο σωστή αντιμετώπιση είναι να απευθυνόμαστε στους ειδικούς ιατρούς ναρκολόγους.

Мауроβούνιο, Κότορ
+7(925) 070 60 65 (viber possible)
+ 382 69 488 709 (viber possible)
doctor.zobin@gmail.com
www.zobin.ru

